

AMÈRICA

NORD AMÈRICA

1. **NENÚFAR UN CONTE 2 CONTES** Ed. Salvatella – Canadà

AMÈRICA CENTRAL

2. **L'OCELL PUHUY** Conte tradicional mexicà

SUD AMÈRICA

3. **L'AMARÚ** (Semidéu de l'aigua.) Llegendes peruana
4. **LA LLEGENDA DE HUASCARAN I HUANDOY** Llegendes dels yungas de Yungay-Ancast (Perú)
5. **ELS DOS NÚVOLS AMICS** Amèrica

ÀSIA

1. **LA ROSA BLAVA UN CONTE 2 CONTES** Ed. Salvatella. Llegendes xineses
2. **EI MANDARÍ I ELS OCELLS** Super llibres. Grup Promotor d'ensenyament. Xina
3. **NIAN, EL MONSTRE.** Conte xinès
4. **EL NEN QUE VA TROBAR LA LLUM.** Conte xinès
5. **L'APRENENT DE LLADRE.** Conte xinès
6. **EL FIL VERMELL.** Conte xinès
7. **EL LLEÓ I EL CONILL.** Conte Indi
8. **ELS DOS SAVIS.** Conte Indi
9. **UN ELEFANT A L'HABITACIÓ.** Conte indi
10. **L'AIGUADER I ELS DOS ATUELLS.** Conte indi
11. **GURU NANAK I LES ABLUCIONS.** Conte indi
12. **LA CAMISA D'UN HOME FELIÇ.** Conte indi
13. **LA LLEGENDA DE L'ARRÒS.** Conte indi

14. **CONTE HINDÚ DE RABINDRANATH TAGORE.** Conte indi
15. **LES GRALLES I LA SERP.** Conte indi
16. **L'ASCETA I LA MANTEGA.** Conte indi
17. **QUINA ÉS LA MAJOR GLÒRIA, L'ASSOLIMENT MÉS IMPORTANT QUE UN HOME POT FER A LA VIDA?.** Conte indi
18. **CAMINANT SOBRE LES AIGÜES.** Conte indi
19. **L'AMAGATALL INVISIBLE.** Conte indi
20. **MOMOTARO, EL NEN PRÉSSEC.** Conte japonès
21. **ISSUNBOUSHI, EL PETIT SAMURAI.** Conte japonès
22. **PERQUÈ ELS MUSSOLS VIUEN DE NIT?** Conte japonès
23. **LA CONCENTRACIÓ.** Conte japonès
24. **OSHIDORI I SONJO.** Conte japonès
25. **VERITAT I FALSEDAT** Conte filipí
26. **LA CUCA DE LLUM QUE NO VOLIA VOLAR.** Conte tailandès
27. **EL REI S'AIXECA.** Conte tibetà

ÀFRICA

1. **LLEGENDA DE SERIDJE.** Guinea Equatorial
2. **L'ARBRE MÀGIC .** Una mà de contes. Conte popular africà dels Malinke (Níger)
3. **EL BAOBAB.** Senegal
4. **EL XACAL I L'ERIÇÓ.** Conte kamishibai – Sàhara
5. **LES MENTIDES DE L'ARANYA .** Costa d'Ivori
6. **SIMBA, SUMBA I LA FILLA DEL SOL I DE LA LLUNA** Costa d'Ivori
7. **LA HIENA I LA LLEBRE** Recull de contes africans. Associació de dones subsaharianes Yagaru

AMÈRICA

NORD AMÈRICA

NENÚFAR

Font: UN CONTE 2 CONTES Ed. Salvatella

Llegenda dels indis del Canadà

Ja fa molts, molts anys, els prats, voltats de grans boscos, eren poblats pels indis i, junt amb ells, pels animals: bisons, castors, óssos... Tots vivien en pau i ningú no els amoïnava. Cadascú tenia el necessari per a viure tranquil·lament.

Per aquell temps no es coneixia l'hivern, vivien sempre en una llarga primavera. Els arbres donaven el seu fruit i la terra era coberta d'herba i de flors multicolors, on els nens els agradava de jugar.

Els ocells cantaven dalt dels arbres i els homes eren feliços en les seves ocupacions.

A ningú no faltava res. Què més podien desitjar?

Cada nit els indis tenien el costum d'asseure's davant dels seus "tipis", en el gran prat, per contemplar els estels. Els agradava extraordinàriament de seguir amb la mirada el seu brillant camí en la fosca volta celeste. Els estudiaven i aprenien a conèixer-los.

Una nit, en Kun, un noi de la tribu, s'adonà que un dels estels brillava molt més que els altres. Mai ningú no havia vist una cosa semblant. Es passà molta estona contemplant-lo i no se n'hauria cansat mai.

De sobte, l'estel semblà com si baixés del cel per caure damunt de la terra. Es parà, i quedà en suspens al cim de la muntanya més alta.

Nit darrera nit els indis l'observaren.

Fins que els nois més decidits de la tribu van decidir de pujar fins al cim per veure'l millor. Però quan van arribar-hi ja havia desaparegut.

Al cap d'un mes, després que tothom, com cada nit, hagués observat el misteriós estel, a en Kun se li va aparèixer una noia bonica, blanca i brillant com un diamant. Es posà al seu costat i li va dir: "Vosaltres els indis viviu en un món meravellós. M'agraden els vostres ocells, les vostres flors i els vostres llacs, rius i cascades. També m'agraden les grans muntanyes. Però més que tot això m'agrada el teu poble i, per sobre de tot, els nens jugant en els vostres campaments.

Si algú em preguntés què em voldria tornar o com voldria ésser de nou, jo respondria que el meu desig fóra d'estar sempre amb vosaltres i ser estimada sempre pel teu poble".

Quan en Kun va despertar-se, la visió ja havia desaparegut.

De moment va quedar desconcertat, però va sospitar de seguida que qui li havia parlat en somnis era l'estel de la gran muntanya. Va sortir de seguida del seu "tipi" i va veure que l'estel era al seu lloc de sempre: al cim de la muntanya.

Tan bon punt va fer-se clar en Kun va convocar tots els ancians del consell, els quals, molt estranyats de la pressa del noi, es preguntaven què podia haver passat. Quan tots van ésser reunits, els va explicar el seu somni.

Després de pensar i de discutir una bona estona, van dir: "L'estel vol viure amb nosaltres. Doncs que sigui benvingut. Deixem que triï la forma que vulgui prendre i que visqui on vulgui!"

Llavors encengueren els seus "calumets" de la pau i es posaren a fumar una herba dolça i olorosa que exhalava un fum suau, com per saludar l'estel.

Aquella nit tothom va anar a dormir aviat, abans que els estels apareguessin al cel. Només uns quants van anar fins al peu de la muntanya per donar a l'estel la benvinguda a la terra.

Sense que s'adonessin de res, camí de tornada al campament, l'estel els seguí i tota la nit fins a la matinada volà per damunt del campament, il·luminant els "tipis" amb una llum suau i plàcida.

Just al migdia l'estel va posar-se al cor d'una rosa, en el vessant de la muntanya, i es digué: "Aquí viuré i aquesta rosa srà la meva casa". Però els dies passaven i va adonar-se que la muntanya era massa lluny del campament i els nens quasi no s'acostaven a veure-la. Els era difícil d'arribar fins on vivia.

Decidí, doncs, de canviar de lloc i se n'anà a viure en una flor dels prats. Però els grans ramats de bisons la feien patir molt. Era molt perillós viure allà; sense voler, podien trepitjar-la.

"No puc pas quedar-me aquí", es digué. Aleshores els homes de la tribu van veure com desapareixia i cregueren que se n'aniria cap al cel per no tornar més.

Que difícil era per a l'estel viure a la terra!

Però, en sortir de la flor, una brisa se l'emportà per damunt del llac i, amb gran sorpresa, es va veure reflectit a la superfície de l'aigua i, junt amb ell, al seu costat, les imatges dels seus companys que, dalt del cel, seguien el seu camí.

L'estel els cridà: "Veni, correu, veniu de pressa, Baixeu sobre aquestes aigües tan quietes. Veniu! Viurem aquí mentre les canoes del poble que tan estimem naveguen entre nosaltres i els nens juguen als marges i ben a prop nostre!"

L'endemà, en despertar-se, els indis trobaren centenars de nenúfars blancs sobre la superfície de l'aigua del llac. Els nens cridaven: "Els estels han baixat del cel! Els estels han baixat del cel!"

AMÈRICA CENTRAL

L'OCELL PUHUY

Conte tradicional mexicà

L'ocell puhuy és un conte tradicional de Mèxic. Originari de la cultura maia que fa molts anys habitava en aquelles terres. Els maies vivien en contacte amb la natura i admiraven els animals del seu entorn; un d'ells era l'ocell puhuy, que actualment es coneix com a quetzal. Amb aquest conte els maies volien explicar per què el quetzal té aquest plomatge de colors tan curiós, com si fos fet de pedaços. En la llengua dels maies, puhuy significa ploma. A més quan un ocell quetzal canta, el so sona com el seu nom puhuy.

Fa molts, molts, molts, però molts anys, el Gran Esperit, que ha creat totes les coses del món, un bon dia va decidir organitzar un gran concurs per elegir el rei de les aus. Per això va ordenar a tots els ocells que habitaven en el cel i la terra que es reunissin en un bosc secret.

Ben aviat varen arribar totes les aus. A mida que anaven arribant, començaven a discutir sobre qui guanyaria. Es va produir un gran enrenou. Però amb tants refilets, cucleigs, parrupeigs i piuladissa no hi havia manera de posar-se d'acord. El rossinyol estava segur que ell seria el rei, per això va cantar com un baríton:

El rei de les aus
serà qui afini millor,
qui entoni belles cançons
com les que canto jo.

Però de cop, l'àliga va baixar com una fletxa del cel:

EL REI DE LES AUS HA D'ÉSSER COM JO, GRAN I FORT

Va cridar tan alt que va deixar totes les aus sense dir ni piu.

El que no va callar va ser el papagai, encara que mai li podien tancar el bec.

Estava segur que aviat el nomenarien rei, per això no parava de parlar fent servir paraules humanes que havia après:

D'això res de res, guanyarà l'au que tingui el plomatge de colors més macos i bla, bla, bla... Mireu-me a mi i bla, bla, bla... Perquè fixeu-vos amb les meves precioses plomes i bla, bla, bla....

El paó reial estava escoltant tot això i va començar a pensar... Com podria guanyar el concurs? Ell cantava tan bé com el rossinyol. A més era gran i fort com l'àguila.... però el seu plomatge no tenia res d'especial, no era tan maco com el del papagai. Així no podria ser el rei. Havia de trobar una solució a aquell problema per això va decidir anar a trobar el seu amic, l'ocell puhuy:

Ai, ocell puhuy Si em deixessis les teves plomes tan maques, podria ser el rei perquè és l'única cosa que em fa falta per guanyar, li va dir fent un refilet ploraner.

A l'ocell puhuy li va saber greu i li va dir que l'ajudaria. Es va arrencar una, dues, tres, quatre, cinc... i fins a mil de les seves millors plomes per donar-les al seu amic. Així vestit amb les millors gales, el paó reial es va presentar al concurs amb totes les aus que estaven reunides.

Quan el paó reial va arribar lluint les seves noves plomes, entonant bells reflets i estirant el seu coll tan llarg, un gran OHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHH va recórrer la clariana del bosc secret en el qual totes les aus esperaven aquella decisió tan important. De cop el Gran Esperit, sens dubtar, va proclamar amb una veu forta i misteriosa:

- I el guanyador del concurs és... EL PAÓ REIAL

He guanyat, he guanyat -repetia. Sóc el rei, sóc el rei -no parava de cridar fent-se el fatxenda davant de tothom el paó reial...

Estava tan orgullós que es va oblidar del pobre i despullat ocell puhuy i no li va voler tornar cap de les seves plomes.

Però el Gran Esperit ho acaba sabent tot i quan es va assabentar de tot el que havia passat va voler donar una lliçó al paó reial per haver estat tan egoista. Al cap de pocs dies se li va aparèixer i li va dir amb la seva veu forta i profunda:

Paó reial, encara que el teu plomatge sigui el més maco, tindràs unes potes molt lletges i cada vegada que obris el bec et sortiran uns sons espantosos que faran riure tothom.

El paó reial ja només va poder dir:

Glu, glu, glu..., glu, glu, glu...

Totes les aus varen estar d'acord amb aquella decisió...

Però i el pobre ocell puhuy? Ningú es recordava d'ell? El pobre estava amagat, alacaigut i desplomat...

El rumor va córrer de bec en bec i molt aviat totes les aus el varen anar a buscar:

Ocell puhuy? Ocell puhuy? On ets? Volem ajudar-te

Finalment el varen trobar, estava amagat perquè li feia vergonya anar despullat. Al veure'l tan trist, totes i cada una de les aus li varen regalar una de les seves precioses plomes: una, dues, tres, quatre, cinc ...fins a mil plomes vermelles, verdes, grogues, blaves...

I és per això que l'ocell puhuy és una au molt rara que sembla que té el plomatge fet de pedaços, amb els mil colors de les plomes de totes les aus del món...

LA LLEGENDA DE HUASCARAN I HUANDOY

Llegenda dels yungas de Yungay-Ancast (Perú)

El regne de la serralada dels Andes al paradís de la Vall del Callejón de Huaylas vivien els déus. El déu Suprem, Inti (el sol), tenia una filla anomenada Huandoy.

Huandoy era tan bonica com una tendra i fresca orquídia. El seu pare pensava casar-la per a tota l'eternitat amb un déu de bellesa similar i de les mateixes virtuts. Però al cor de la vall, dins el poblat dels Yungas, Yungay, hi vivia un gentil i valent príncep mortal, anomenant Huascarán, que es va enamorar profundament de la bonica Huandoy. La Huandoy corresponia el gran amor del príncep. Es trobaven d'amagat, eren feliços i sentien una forta passió i tendresa l' un per l'altre.

Quan el déu pare va assabentar-se dels amors entre la seva filla i el príncep mortal, li va suplicar que ho deixés, que viure amb un príncep mortal no era convenient per a una deessa. La passió dels joves prínceps era superior a les súpliques del pare als seus consells i sermons.

Tan gran va ser la ràbia que va sentir el déu suprem, Inti, davant la força d'aquest amor amb un mortal, que va maleir la parella d'amants i els va condemnar per sempre i per a l'eternitat a viure separats. Els va convertir en dues grans muntanyes de granit i els va cobrir de neus perpètues per a calmar la seva ardent passió. Entremig de les dues muntanyes va situar una vall estreta i profunda per tal que estiguessin totalment aïllats. En la seva fúria, el déu pare va elevar les muntanyes a una alçada majestuosa, per tal que els prínceps, per sempre més, es puguin veure, però mai més no es puguin arribar a tocar.

Els enamorats ploren pel seu dolor, fonen gota a gota la neu que els cobreix i els seus plors d'amor s'uneixen en un llac de color blau turquesa per tota l'eternitat. Aquest llac rep el nom de Llanganuco i el trobareu si un dia aneu al Perú, a una altitud de 3.400 metres sobre el nivell del mar. Les muntanyes, que porten el nom dels prínceps Huandoy i Huascarán, tenen una altitud de 6.560 metres i 6.768 metres, són les muntanyes més altes de la vall i de tot el país.

I llegenda contada llegenda acabada.

Luís Rodríguez Ortiz.

ELS DOS NÚVOLS AMICS

Amèrica

Hi havia dos núvols blancs, blancs com la neu, que viatjaven pel cel blau d'un matí de primavera. I ells eren feliços de ser tan blancs i tan vaporosos.

I s'acostaven i s'allunyaven i reien i s'empaitaven i feien formes estranyes en el cel. A la tarda, però, quan el sol anava a la posta es tornaven de color rosa i groc i vermell i morat. Eren preciosos, tots dos núvols al capvespre.

Un dia que feia molt de vent, van fondre's l'un amb l'altre. I van tenir tot d'altres núvols que van formar una massa de núvols negra i atapeïda.

I va començar a ploure amb força.

Quan va parar de ploure, el cel va tornar a quedar blau com mai i no es veia ni un núvol enlloc.

Però resulta que un bassal que havia quedat a terra es va posar a parlar i a riure amb l'altre bassal del costat. I li va dir:

- Te'n recordes de quan érem núvols?

SUD AMÈRICA

L'AMARÚ (Semidéu de l'aigua.)

Llegenda peruana

Fa molt de temps a la Terra hi va haver una gran sequera. Semblava com si tot hagués de desaparèixer, ja no quedaven ni rastre dels joncs que creixen als llocs humits. Es varen morir totes les plantes i tot l'herbam dels pujols i dels llocs humits on, fins i tot la molsa es va es va emmusteir. El sol era ardent i ho assecava tot.

Una crosta resseca i esquerdada ocupava el lloc on abans hi havia hagut camps. La llera dels rius era aspre i pedregosa, i allà on abans hi havien hagut estanys, ara només hi havia polsim. Sense les fulles dels arbres, sense l'aigua que temperés una mica la força del sol, les pedres cremaven i s'esquerdaven.

Fins i tot la flor de "qantu" que és l'única que resisteix la cremor del sol a l'estiu va veure com es començaven a marcir les seves flors i les seves fulles i, al cap de poc temps, les arrels se li varen assecar. De la flor, enmig de tota aquella tristor, només en quedava una petita branca que va fer un petit brot que, de mica en mica, es va anar convertint en una flor.

La flor, va girar-se cap la muntanya sagrada i fent un gran esforç per no morir-se de set sota aquell sol abrasador, va anar transformant el seus pètals en ales, la seva corol·la en pit, les espines del tronc en plomes i de l'estam de color groc-blau-vermell en va començar a sobresortir el petit caparró d'un colibrí que, fent un gran esforç, es va desprendre de la planta que, de mica en mica, s'anava pansint.

Durant uns petits moments, l'ocell va batre esforçadament les ales i, en aquell aire calent va anar convertint la seva debilitat en una gran determinació i, de cop, es va envolar, va fer unes quantes voltes a l'entorn de la flor que s'anava assecant i va emprendre el vol en direcció a la serralada propera. Va arribar fins a tocar l'estany de "Wacracocho" que, des de sempre, és dintre la roca més dura de dalt de tot de la serralada, va voltar-lo i no es va atrevir ni a beure'n ni una sola gota, ni tan sols a passar per sobre les seves quietes aigües argentades.

Després de contemplar des de l'aire les pregones aigües de l'estany de "Wacracocho", va enfilarse cap al cim del "Waitapallana", la muntanya més alta i feréstega d'entre totes les de la serralada de cims costeruts i inacabables penyasegats, un lloc on mai hi havien arribat ni els falcons, ni els còndors ni les àligues.

Quasi bé sense força, completament esgotat, el colibrí es va aturar al cim gelat de la muntanya. Amb el cor trist i amb el poc alè que li quedava va demanar-li a la muntanya: "Pare Waitapallana, t'adorem a tu i et fem arribar les nostres peticions i necessitats perquè hem estat engendrats per tu. Escolta'ns! Tingues una mica de tendresa per la Terra, Ajuda'ns, salva'ns d'aquesta horrible i mortal sequera".

Quasi bé no havia acabat de dir-ho que el colibrí es va desmaiar i va caure, ja sense força, i les seves boniques plomes es varen escampar per tota la gran roca que va quedar tota ella tacada de vermell, en aquell moment, "Waitapallana" va reconèixer en el colibrí el perfum de la seva estimada, la flor de "qantu", i el "Waitapallana" va sentir una gran tristesa, una tristesa tan gran que li va omplir del tot el seu gran pit de muntanya sagrada i va compadir-se de la Terra recremada, seca i polsosa.

Tan gran era el seu dolor i tristesa que dues immenses llàgrimes varen relliscar per les seves galtes roques avall, varen caure pels penyasegats, varen arribar fins a les aigües quietes i encalmades de l'estany "Wacracocho" que, de cop, es varen obrir per engolir-les i tot l'univers va retronar.

El terrabastall i el tremolor de la Terra, la immensa pena i les llàgrimes del "Waitapallana" varen arribar fins al fons de l'estany i varen despertar el poderós Amarú, el que dorm enroscat en les profunditats a tot el llarg de la serralada i que el seu cap descansa al fons de l'estany encantat.

Lentament, Amarú, es va començar a eixorir, el terra es va moure amb violència, tremolós. Les muntanyes i els pujols s'esfondraven fent un gran terrabastall i aixecant grans núvols de pols. Rodolaven les grans roques fent un soroll infernal i eixordador. L'Amarú va fer lliscar suaument el seu cap i, alhora, es va anar desenroscant.

Al començament només era un lleu tremolor a l'aigua de la superfície de l'estany, tot seguit varen començar les petites onades que inundaven les ribes, després unes grans

onades que varen fer estremir la muntanya i, fins i tot, semblava que l'aigua estigués bullint perquè s'aixecaven grans núvols de vapor que s'enlairaven cel amunt.

Al centre de l'estany va aparèixer el cap del diví Amarú, el serpent alat amb cap de llama i cua de peix, d'ulls transparents i refulgents, amb un musell rogenc i unes parpelles perfectes, i amb dues ales que es movien al llarg de tot el seu cos.

A poc a poc va aixecar el cap de llana blanca i vermella que cobria tot el seu coll, el seu front i les seves orelles i, tot seguit, va fer un cop d'ull al seu voltant amb la seva mirada innocent, va ser com si es trobessin la claror del dia que regnava a fora i la foscor de la nit que regnava a dintre.

Amb tot d'ondulants i forts moviments va començar-se a enlairar cel enllà, al seu pas tot retrunyia i es formaven fortes ventades.

El sol, al veure'l, es va quedar del tot desconcertat i els seus rajos de llum s'estremien; la seva impassible cara groguenca va anar canviant cap el lila, el vermell fosc i el negre, el seu cap de foc i els seus ulls flamejants varen acabar esclatant amb tota la seva força i fúria.

Deu mil rossos guerrers de foc amb les seves barbes argentades, el cap protegit amb brillants cascos i el pit amb fermes cuirasses, muntats en formosos i forts cavalls varen llançar-se a combatre l'Amarú.

L'Amarú, en veure'ls, va sortir rabent a trobar-los, es va enlairar imponent i amb el poderós fuetegar de la seva cua va desorganitzar l'exèrcit dels cavallers de foc, els llamps, els trons i l'espetic dels escuts i de les llances que es trencaven varen eixordar el món, i un tremolor de por va anar apoderant-se de tots ells i va anar cobrint tota la volta del cel.

Del musell afuat del Gran Amarú es va despendre la tènue boira que s'enreda als cims de les muntanyes i esfilagarsant-se davalla cap a les valls. De les seves ales en moviment varen començar a caure petites gotes d'aigua que, de mica en mica, varen transformar-se en unes fortes pluges que començaren a omplir els torrents i les rieres.

De la seva cua de peix s'esqueixaren petits blocs de gel transparent que, en forma d'una suau pedregada, van anar rebotant i relliscant pels vessants de les muntanyes. Dels reflexos de foc i de plata que surten del seu cos ardent, en va néixer el formós Arc de St. Martí. Així va tornar a córrer l'aigua i va retornar la vida a les terres resseques i ermes.

Va ploure i varen tornar a brollar les fonts, l'herba va créixer i es varen omplir d'aigua els gorgs, els rierols, els rius, els estanys i els llocs humits on hi creixen els joncs. Els pujols i les muntanyes es van omplir de verd i les flors varen omplir la Terra de colors.

Per celebrar i recordar la gesta del Gran Amarú, després de cada suau pluja que amara lentament la terra, el cel s'omple de colors amb l'Arc de Sant Martí.

ÀSIA

LA ROSA BLAVA

Font: UN CONTE 2 CONTES Ed. Salvatella

Llegenda xinesa

Una vegada hi havia un emperador ric, poderós i savi, que tenia una filla; la princesa Xim-Xim. Era bonica i intel·ligent, però era una preocupació constant per al seu pare. No era com totes les princeses; no li agradaven les festes de palau ni les recepcions, ni vestir-se de sedes ni cobrir-se de joies. A ella li agradava respirar l'aire fresc i net, sentir la tranquil·litat de la terra i ser lliure com els ocells dels boscos. Era així com ella se sentia feliç.

Un dia el seu pare va cridar-la i li va dir:

- Filla meva, ja és hora que pensis a casar-te. Per això he decidit presentar-te els més grans nobles del país, en una gran festa al palau. Així podràs escollir, d'entre ells, el qui més t'agradi per marit.

I els nobles solters més galants, més rics i poderosos van acudir a la crida de l'emperador, per conèixer la princesa. Van presentar-se el gran guerrer Barrim-Barram, el riquíssim i elegantíssim comerciant Po-lit i també el poderós Xino-Xano.

Però com que la princesa Xim-Xim no s'interessava per cap d'ells, sense ni tan sols mirar-se'ls els va dir que es casaria amb qui li portés una rosa blava.

I tots tres pretendents, ajudats pels seus homes, van sortir a buscar una rosa blava.

Van passar mesos i mesos i cap d'ells no tornava. L'emperador anava perdent la paciència i tot sovint es deia: -Però per què vaig acceptar aquest caprici de la meva filla? Per què? Ningú no en trobarà cap de rosa blava. No n'existeixen! On hauran anat aquests beneits a buscar-ne!

Mentrestant la princesa vivia feliç passejant-se pels jardins i boscos del seu pare.

Molt temps després, cansats de buscar pertot arreu, van arribar els tres nobles, naturalment sense la rosa. Però, com que tots pretenien la princesa, es van espavilar. El poderós va portar-li una rosa feta amb preciosos safirs pel millor joier del país.

-Sí, és una joia preciosíssima! -va dir la princesa. Però no és una rosa de veritat. No en necessito jo, de joies.

Dies després es presentà el comerciant, i li presentà una simple rosa blanca tenyida de blau.

-Aquesta rosa l'has tenyida amb un tint verinós. Una abella es moriria només en posar-se-li al damunt. Has volgut enganyar-me!

Poc després es presentà el guerrer, amb un preciós gerro de porcellana decorat amb una exquisida rosa blava.

-És un gerro excel·lent, preciós i meravellós com mai no n'he vist cap. Me'l quedo. Cap flor, llevat d'una rosa blava, no mereix ser-hi col·locada.

El seu pare -l'emperador- i el seu primer ministre van quedar-se més preocupats que abans. No hi havia manera de casar la princesa. Era més llesta que no pas ells.

Al cap d'un temps, un trobador que anava per tot el país cantant les seves cançons, apreses en llunyanes terres, va acostar-se a la finestra de la princesa i es va passar la nit cantant-li tot el seu repertori.

Després, junt contemplaren les estrelles, la dansa de les herbes al vent, els colors de les flors i, sospirant per sentir la remor quieta del mar, es van enamorar.

Ja de matinada, van decidir que ell entrés al palau a demanar la mà d'ella, però el trobador estava amoïnàt, ja que coneixia les condicions: havia de portar una rosa blava.

-No et preocupis, home; tot ho arreglarem!

L'endemà, el noi va demanar audiència per veure l'emperador i la princesa bo i portant un ram de margarides. El guarda el va advertir que no eren margarides allò que demanava la princesa.

Però el trobador va passar i va oferir aquelles flors a la seva enamorada, la qual, prenent el ram, va dir:

-És el ram de roses blaves més bonic que he vist mai!

L'emperador s'ho va mirar sorprès, i més encara el seu ministre, el qual va exclamar:

-Però si són margarides això!

-Xxxxit -va fer l'emperador. Si la princesa diu que són roses blaves, són roses blaves! I a més, que vull que es casi d'una vegada, què caram!!!

-Sí, oh, sí, sí -balbucejà el ministre. Són unes roses blaves esplendoroses, sí que ho són!

Després de casar-se, van marxar camins enllà.

I el trobador i la princesa van ser molt feliços en una casa vora el mar.

EL MANDARÍ I ELS OCELLS

Font: Super llibres. Grup Promotor d'ensenyament

Fa moltíssims anys, el mandarí Xau Min governava un país molt llunyà prop de la Xina. Als vells mapes del món no hi havia dibuixats ni els rius, ni les muntanyes, ni les ciutats del país de Xau Min.

Només hi havia un cartellet misteriós que deia EN AQUESTA REGIÓ HI VIUEN UNS HOMES QUE NO CONEIXEN ELS OCELLS.

Xau Min es passejava cada dia pels jardins del palau. Mirava l'aigua que brollava dels sortidors de marbre i badallava d'avorriment a l'ombra dels ametllers en flor.

Una tarda, va sentir una música que sonava a l'altra banda de la muralla.

I aquella música desconeguda el va omplir d'admiració i d'alegria.

El mandarí va cridar els seus músics i els va dir:

-Toqueu aquesta música que se sent a l'altra banda de la muralla.

Però els músics no van poder imitar aquella música amb cap instrument.

Xau Min va demanar als seus ministres que busquessin el músic que tocava i que el portessin al palau.

Però qui era prop de la muralla no era un músic, era un mercader estranger. El van anar a buscar i el van conduir al palau. Portava un paquet tapat amb una tela. Va fer una reverència a Xau Min i va dir:

-Senyor, jo no sóc músic però aquí porto qui cantava prop de la muralla.

I va aixecar la tela de seda del paquet.

Sota hi havia una gàbia i, a dins, un ocell, que es va posar a cantar quan va veure la llum.

-Com es diu aquest ésser que canta de manera tan dolça? Va demanar Xau Min molt sorprès.

-És un ocell- va dir el mercader.

-Un ocell? Jo no sabia pas que n'hi hagués, d'ocells.

El seu cant és més bonic que tota la música que conec.

El mandarí va prendre l'ocell entre les mans i va dir:

-Un ocell és un ésser tan meravellós que no es pot comprar.

Per això et demano que me'l regalis.

Jo et regalaré un cofre ple de diamants.

El mercader, tot content, va acceptar el tracte i va tornar al seu país.

Al cap d'uns mesos va tornar amb un ocell nou.

Després, amb un altre, i un altre, i un altre...

I Xau Min no va tornar a avorrir-se mai més.

Es passava hores i hores en una habitació tota de vidre on volaven i cantaven els ocells que li havia regalat el mercader estranger.

I ben aviat n'hi va haver tants que es van omplir d'ocells totes les cases i els parcs i els jardins del país de Xau Min.

NIAN, EL MONSTRE

Conte xinès

Aquest conte explica perquè a la Xina donen la benvinguda a l'Any Nou Xinès amb petards, danses del lleó i el decorant-ho tot de vermell: volen espantar a Nian, el monstre.

Hi havia una vegada...

Fa molt temps, hi havia un monstre que es deia Nian. Li encantava tenir espantat a un petit poble a la Xina i el visitava un cop l'any per espantar a tots els seus habitants. La visita al poble sempre era el primer dia de l'any, per recordar als vilatans que seguia allà un any més i que devien de seguir espantats.

El terror que Nian despertava podria haver durat per sempre però un dia, per casualitat, un dels habitants del poble vestia una túnica vermella. Quan el monstre Nian es va apropar i va veure'l va començar a fugir.

El vilatà es va espantar en veure al monstre i li va caure la galleda de metall que transportava, provocant un soroll sonor i molt molest que va espantar encara més a Nian, el monstre, que va marxar d'allí tan ràpid com va poder. En tornar al poble, el vilatà va explicar a tots els seus veïns la seva trobada amb el monstre i la sort que havia tingut: la seva túnica vermella havia espantat a Nian i amb el soroll de la galleda de metall el monstre va començar a fugir sense mirar enrere.

Coneixent la forma de fer que el monstre deixés d'espantar-los, tots els habitants del poble van estar un any sencer preparant-se. Quan Nian va tornar a aparèixer, a l'any següent, tots van ser a buscar les banderes vermelles i els sonalls que havien estat fabricant durant l'any.

Amb el soroll dels sonalls i l'agitació de les banderes vermelles, Nian, el monstre, va fugir ben espantat i els habitants del poble no el van tornar a veure mai.

EL NEN QUE VA TROBAR LA LLUM

Conte xinès

En un petit poble de la Xina, hi havia un jove anomenat Kang, qui va desafiar les adversitats de la seva vida per poder estudiar. Aquesta és la història de Kang, el nen que gràcies a la seva voluntat i enginy va aconseguir ajudar a tot el seu poble.

Fa molt de temps, vivia el jove Kang en la seva barraca, una més de les centenars que componien el país. La seva família era molt pobre, com tots al poble. No tenien llum, per això quan es posava el sol havien de anar a dormir tots. Això era un gran problema per al jove Kang, doncs després d'estudiar a l'escola havia de treballar tot el dia al camp amb els seus pares. No li quedaven hores de llum per estudiar. Quan els exàmens es van acostar, Kang es va desesperar perquè sabia que sense estudiar no aprovaria. Què podia fer? Un capvespre, després d'una intensa jornada de treball, va veure com la neu reflectia una tènue claredat que perdurava tota la nit. D'això es va aprofitar, i nit rere nit, estudiava a terra, fora de la casa, aprofitant la feble resplendor de la neu. Però, quan ja havia aconseguit un mètode per poder llegir, va arribar la primavera i es va fondre tota la neu. Va ser tràgic per Kang. Llavors, es va anar a passejar pel bosc i observar les titileantes llums de les cuques de llum. Eren boniques, però donaven una llum molt feble. Llavors, Kang va agafar un grapat d'aquests petits animalets i es va servir dels seus llums per continuar els seus estudis fins molt entrada la nit. Així, va passar anys i anys, fins que va arribar a la Universitat i es va convertir en un eminent erudit. Gràcies a ell, tota la seva llogaret va prosperar i va conèixer el benestar

Encara que les dificultats en la vida de Kang eren molt grans, la seva força de voluntat i coratge li van donar ales per poder canviar el seu poble en un lloc molt millor

L'APRENT DE LLADRE

Conte xinès

Font: web del CETR, fa referència a les ensenyances de Wu-tsu Fa-yen (aprox. 1024-1104, en japonès: Goso Hoén) mestre xinès de l'escola Zen Rinzai.

El Mestre Wu-tsu Fa-yen deia que si la gent em pregunta a què s'assembla el Zen li diria que és com aprendre l'art de robar. El fill d'un lladre va veure envellir al seu pare i va pensar: "Si és incapaç de continuar amb la seva professió, qui sinó jo guanyarà el pa en aquesta casa? He d'aprendre l'ofici". Li va dir al seu pare, i aquest hi va estar d'acord.

Una nit el pare va dur al fill a una casa gran, va forçar la porta, va entrar a la casa, i obrint un gran bagul li va dir al fill que hi entrés per triar alguns vestits. Tan aviat el fill es va introduir en el bagul, va fer caure la tapa i va tancar el pany amb clau. Llavors el pare va sortir al pati, i fent molt de soroll pegant cops a la porta va despertar a tota la família, al mateix temps que ell desapareixia silenciosament.

Els habitants de la casa molt esverats van encendre espelmes i van comprovar que els lladres ja havien marxat. Mentrestant, el fill que continuava tancat dins del bagul, estava d'allò més dolgut per la crueltat del seu pare. Estava molt ferit. Però amb aquestes que va tenir una bona idea. Va fer un soroll que va sonar semblat al xiscle d'una rata. La família va manar a la serventa que agafés una espelma i obrís el bagul. Tan bon punt va notar que obrien la tapa, el presoner va sortir com un llamp, va apagar el llum i va fugir. Els habitants de la casa van córrer darrera d'ell.

El noi va passar al costat d'un pou, va agafar una pedra ben gran i la va llençar dins del pou. Els seus perseguïdors que van sentir el soroll de l'aigua es van congregar al voltant del pou segurs que allà al fons hi havia el lladre ofegant-se. Mentrestant, aquest havia aconseguit tornar a casa el seu pare, i es queixava del tracte que havia rebut i que per poc no s'hi deixa la pell.

El pare li va dir: "No t'ofenguis, fill meu. Digues-me només com has aconseguit escapar". Quan el fill li va narrar totes les seves aventures, el pare va observar: "Fill meu, ja ho tens, ja has après aquest art! "

EL FIL VERMELL

Conte xinès

Explica una vella llegenda xinesa que l'Avi de la Lluna, Yuè Xià Lǎo, lliga un fil vermell al canell de cada infant que neix, un fil que està lligat a molts altres fils, que al seu torn subjecten els canells de totes les persones amb les que aquest nen està destinat a trobar-se.

Cada nit, tant aviat com es fa fosc, Yuè Xià Lǎo surt des de la lluna, que és la seva llar, buscant aquelles persones que estan destinades a romandre juntes, i, quan les troba, amb un somriure d'orella a orella uneix els seus canells amb el fil vermell. A mesura que el nadó creix, els fils es van escurçant, acostant cada vegada més a aquelles persones que estan destinades a reunir-se, independentment del moment de les seves vides en què les persones s'hagin de conèixer.

Dues persones connectades pel fil vermell estan destinades a ser amants, sense importar temps, lloc o circumstàncies. Els poders d'aquesta corda màgica són tant extraordinaris que ja es pot estirar o contreure el fil que mai es podrà trencar.

D'aquesta llegenda sobre el destí també es poden trobar altres versions al Japó i a la mateixa Xina on encara és una creença ben arrelada...

EL LLEÓ I EL CONILL

Conte Indi

Aquest conte tradicional de la Índia ens explica la història de com, utilitzant l'enginy, podem triomfar per sobre de les ànsies de poder i l'orgull.

En un bosc vivia un terrible lleó que es menjava a tots els animals que trobava. Els altres animals del bosc estaven molt espantats, així que li van prometre que cada dia li enviarien un animal per a què se'l mengés amb la condició de que deixés a la resta en pau. Al lleó li va semblar un bon pacte i així ho van fer durant molt de temps.

Un dia, li va tocar al conill anar a la cova del lleó. Però el conill no tenia gens de por, fins i tot va arribar tard a la seva cita amb el lleó. El terrible lleó va rugir: "Per què arribes tard, conill?". El conill li va respondre: "Estava de camí cap a la teva cova, quan un lleó encara més ferotge que tu m'ha parat". El lleó escoltava molt atent l'explicació del conill. "L'altre lleó deia que ell era el Rei. Sento dir-te això, però m'ha dit que ets un babau".

El terrible lleó estava molt enfadat. Qui es pensava que era aquell lleó per creure's millor que ell? El lleó li va demanar al conill que el portés on vivia aquell impostor i el conill va portar al lleó fins a un pou i li va dir: "Està aquí dins!".

El lleó va mirar dins del pou i va veure el seu propi reflex a l'aigua. Va rugir molt fort i des del fons del pou va tornar el seu rugit però dues vegades més alt, perquè feia ressò. El lleó va saltar dins del pou, atacant el seu propi reflex.

I així va ser com el bosc es va desfer del terrible lleó que estava acabant amb els animals que vivien allà. Tot gràcies al conill, que va utilitzar la seva intel·ligència per vèncer el poder i la insensatesa del lleó.

ELS DOS SAVIS

Conte Indi

Aquest conte indi ens explica que a l'hora d'aprendre no és tan important la tècnica com la intenció i que dins a la persona més insospitada podem rebre alguna ensenyança. Descobreix el que va passar entre aquests dos savis!

Hi havia una vegada dos savis que vivien a dos petites illes una molt a prop de l'altre. Portaven anys dedicant-se a meditar i a estudiar les Escripures. Un era molt jove, gaudia de molta fama i gent de tots llocs el visitava per fer-li grans preguntes amb el fi d'obtindre grans respostes. Però alhora era una persona arrogant i saberuda. L'altre era un ancià quasi desconegut a qui ningú anava a veure però tenia molt bon cor i era senzill.

Un dia, l'ancià agafà la seva barca i va visitar al cèlebre i jove ermità per demanar-li instruccions espirituals. Quan ho va fer aquest li donà un mantra, que és una frase que cal recitar fins a aprendre-la, a més a més li digué com s'havia de recitar. El jove va sentir-se orgullós de ser reclamat per algú més gran i mirava l'ancià altivament. El vellet va agafar llavors la barca i va tornar mentre repetia el mantra un cop rere un altre.

Hores després, mentre el jove llegia les Escripures l'ancià va tornar a entrar a casa seva i li va dir avergonyit:

- Venerable savi, he oblidat el mantra que m'has confiat. Perdona la meva ignorància... T'importaria molt repetir-mel?

El jove el va mirar arrogant i li va tornar a repetir mentre pensava: "Aquest pobre home no podrà arribar mai a la Saviesa si ni tan sols pot recordar un simple mantra". Va observar al vell com caminava amb el cap baix cap a la seva illa quan, de sobte, es va trobar envaït per la major de les sorpreses: L'ancià estava caminant sobre les blaves aigües del mar.

UN ELEFANT A L'HABITACIÓ

Conte indi

Aquest famós conte ve des de L'Índia. Com té molt significat, els budistes i els hindús el van agafar com a paràbola (història per ensenyar) per a les seves religions. Tant vosaltres com els grans podeu gaudir d'aquest interessant relat que ens ensenya que no tot és tant fàcil d'explicar i que no tots veiem el mateix.

A un temple en el bell mig de les jungles més profundes de L'Índia, vivien quatre monjos joves i el seu ancià i savi mestre. Els primers es van posar a discutir un dia sobre com era Déu. Cadascú tenia la seva pròpia versió, mentre un deia que Déu era "bo", l'altre deia que era "sever" o "just" o "pacient", menys el mestre... que se'ls mirava en silenci. Cansat de la discussió i veient la oportunitat d'ensenyar quelcom als seus alumnes, el mestre els va demanar que paressin de discutir i els va dir que al matí següent els demostraria que tots ells tenien raó però també estaven equivocats.

Quan sortí el sol i tots estaven units per continuar amb la discussió el mestre els va parar abans de que comencessin. Després, va obrir la porta d'una habitació i els hi va posar una embena als ulls mentre els hi deia:

- Vull que entreu allà dins i m'expliqueu que hi ha sense poder veure res. Cadascú tindrà el seu lloc i no es podrà moure d'allà.

Els quatre monjos joves van entrar intrigats. Després de cinc minuts van sortir explicant que creien que hi havia dins de la cambra a través del tacte:

- Allà dintre hi ha una serp, he estat molt afortunat perquè quan m'he donat compte he apartat la mà i se m'ha acostat a la cara però no m'ha mossegat. Encara tinc la pell de gallina - va dir el primer.

- Ets boig? El que hi havia era un enorme vaixell, he pogut tocar amb seguretat les seves veles amb la mà - li va respondre el segon.

- No sé que dir, segons he pogut percebre jo, l'única cosa que hi havia era una paret rugosa que segur que era de l'habitació... Per tant, no hi havia res de res allà dintre - els va engegar el tercer amb desconfiança.

- Esteu tots equivocats, allà dintre hi ha un gran arbre. El seu tronc es ample i humit per sota, on és plantat, té arrels i tot. No es així mestre? - va preguntar el quart.

El mestre somreia mentre els hi treia les embenes. Quan els va fer passar a l'habitació els seus alumnes no s'ho podien creure. Allà dins hi havia un enorme elefant!. La serp era la trompa, les veles de vaixell eren les orelles, la paret era la panxa i el tronc de l'arbre era la pota. Enmig de la sorpresa l'ancià mestre els hi va explicar:

- Alumnes meus, cadascú ha pogut observar a l'elefant des d'un punt de vista diferent. Si haguéssiu escoltat als vostres companys i no haver cregut que teníeu la sola raó potser ho haguéssiu endevinat. Cadascú té la seva veritat, però millor que barallar-se per veure qui la té més, es més fàcil parlar i conèixer-la junts des de totes les seves parts.

L'AIGUADER I ELS DOS ATUELLS

Conte indi

Diu aquesta història que una vegada va viure en un poble de la Índia una aiguader. El seu ofici, tal com deveu saber, suposar o imaginar, era anar cada dia a la font a cercar aigua amb els seus dos atuell (dos recipients fets de fang) penjats a les puntes d'un pal que duia sobre les seves espatlles.

Un dels atuell però, all llarg dels anys, s'havia anat esquerdat i fent malbé, de tal manera que part de l'aigua es perdia pel camí. L'altre atuell, en canvi, era perfecte i mantenia intacte el seu contingut. I és clar, això passava cada dia.

L'atuell sense esquerdes estava molt cofoi i orgullós dels seus èxits ja que veia que era perfecte per la finalitat de dur l'aigua amunt i avall. L'altre atuell, però, se n'adonava i s'avergonyia de les seves esquerdes: és clar, per culpa seva l'aiguader perdia part de la càrrega d'aigua pel camí. I és per això que l'atuell esquerdat un dia va dir a l'aiguader:

– Estic trist i avergonyit i em vull disculpar amb tu perquè a causa de les meves esquerdes només aconseguixes la meitat del valor que hauries de rebre pel teu treball. L'aiguader, però, de forma sorprenent li va contestar:

– Demà, quan tornem a casa, vull que miris enrere en el camí. L'atuell esquerdat no entenia com era que l'aiguader no estava enfadat i en canvi li havia respòs de forma tan misteriosa. L'endemà al matí, en el camí de tornada cap a casa, l'atuell esquerdat va fer tal com l'aiguader li havia dit.

Quina sorpresa! Quan va mirar enrere va veure que una llarga filera de flors de tots colors s'estenia al llarg del camí, però només per la seva banda! És clar! Les flors havien nascut i crescut gràcies a l'aigua que, cada dia, regalimava per les seves esquerdes! L'altra banda del camí era, en canvi, seca, polsegosa i sense ni un bri d'herba.

L'aiguader li va dir llavors :

– T'has adonat que les flors només creixen en la teva banda del camí ? Vaig voler aprofitar les teves esquerdes i vaig sembrar llavors de flors.

Cada dia les has regades i de tant en tant, jo he pogut collir-les. Si no fossis exactament com ets, amb la teva imperfecció i les teves esquerdes, no hagués estat possible crear aquesta bellesa...*Aquest conte també forma part de la tradició oral d'altres zones d'Àsia com la Xina, Japó o el sudest asiàtic.*

GURU NANAK I LES ABLUCIONS

Conte indi

Guru Nanak –el fundador del Sikhisme- va fer llargs viatges amb el seu amic Mardana, a la recerca dels ensenyaments dels mestres. Van conèixer monjos renunciants, van preguntar a sacerdots en els temples, es van instruir en la interpretació de les diverses escriptures sagrades; van indagar el sentit de les pràctiques ascètiques, dels cultes i les devocions, cercant respostes a les seves inquietuds.

Conten que a Haridwar, a les ribes del Ganges, van trobar un grup que, en les seves ablucions, escampava l'aigua en direcció al sol ixent, en honor als avantpassats. Nanak s'hi va apropar i va començar a tirar aigua en la direcció contrària.

– Què fas? –li preguntaren.

– Estic regant els meus camps –els va respondre.

– Com vols que l'aigua arribi fins els teus camps? –li van dir.

– Si l'aigua pot arribar fins els vostres avantpassats que es troben a l'altre món, com no arribarà fins els meus camps que, per bé que lluny, són en aquest món?

Aquest conte l'he trobat a la web del CETR, un centre laic al servei de l'estudi i el cultiu de la qualitat humana que des d'aquesta perspectiva aborden l'apropament a les tradicions religioses. Guru Nanak (1469-1539) és el fundador del Sikhisme, la cinquena religió més important del món per nombre de devots ja que segons les estimacions actuals comptaria entre 21 i 26 milions de fidels, situats principalment a l'estat indi del Panjab.

LA CAMISA D'UN HOME FELIÇ

Conte indi

Temps era temps vivia a l'Índia un rei que tenia tres fills tan bons i considerats que no sabia a qui encomanar la responsabilitat de la seva successió. Només va aconseguir solucionar aquesta greu indecisió gràcies a una mena de gimcana per determinar la possible vàlua de cadascun d'ells: demanaria que li portessin la camisa d'un home feliç i aquell que de tots tres superés aquest examen es quedaria el tron.

Arun, el germà gran, va optar per anar a buscar un ésser d'aquestes característiques a la part alta de la ciutat, on vivien els nobles en els seus palaus. Era de suposar que els poderosos gaudien d'aquesta mena de plenitud gràcies al plaer que comportava poder disfrutar de diners. Després d'una setmana de cercar infructuosament un home que, a més d'estar tip, s'atrevis a afirmar que era feliç, va desistir.

Karim, el mitjà, després del fracàs del seu germà gran, va buscar entre els savis i els artistes del seu país. Il·lusament pensava que la saviesa o la bellesa podia ser més a prop de la benaurança que no pas la fortuna. Però no va obtenir tampoc cap mena de resultat.

Finalment, Doemé, el més petit, estava absolutament desconcertat sense saber on havia d'anar a buscar. Estava tan atabalat amb el fracàs dels seus dos germans grans, i li resultava tan feixuga la missió que li havia encomanat el seu pare, que va decidir passejar una estona per esbargir-se. Mentre anava caminant per un viarany que vorejava un camp de blat, va escoltar un pagès cantar i xiular sense cap mena de recança. El bram de llum que s'escapava dels seus ulls no el podia trair: finalment havia localitzat un home feliç. Immediatament se li va apropar i, panteixant encara, va demanar-li on amagava la camisa.

La seva resposta, tot i que desencisadora, no podia ser més sincera: «No en tinc pas jo, de camisa.»

I si voleu llegir aquest i altres contes de l'Índia:

LA LLEGENDA DE L'ARRÒS

Conte indi

Fa molts anys, a la Terra hi havia més arbres i plantes, fruites més grans i dolces, i els homes i les dones eren més forts que ara. L'arròs era el principal aliment de la gent i la mida d'un gra d'arròs era molt més gran que el de l'arròs d'avui en dia. La llegenda explica que era tan gran l'arròs, que amb uns pocs grans d'arròs les persones quedaven satisfetes.

Gràcies a això, els ciutadans de l'Índia no havien de treballar durament cultivant l'arròs i recollint la collita, com es fa ara, ja que quan estava madur, el mateix arròs es despenia de les tiges i rodava cap als graners dels pobles. Diu la història que un any, a l'Índia, quan l'arròs era més gran i més abundant que mai, una àvia va dir a la seva néta: "Els nostres graners són massa petits. Anem a construir uns més grans".

Quan l'antic graner va ser abatut i el nou encara s'estava construint, l'arròs estava madur al camp. Es van donar molta pressa per acabar de construir-lo però l'arròs ja baixava rodant pels camps fins el graner, i la família no podia guardar-lo perquè encara estaven construint un graner més gran. La senyora es va enfadar tant que va colpejar un gra d'arròs i va cridar: "No podries esperar als camps fins que estigui llest el nostre graner? Llavors l'arròs es va trencar en mil trossos i va dir:" D'ara en endavant, esperarem al camp fins que ens vulgueu ". Des de llavors l'arròs ha estat molt petit, i la gent ha de treballar durament per a recollir-lo dels camps.

Aquesta llegenda l'he trobada a la secció de contes de Casa Àsia on podem gaudir de moltes més històries. I si voleu llegir altres llegendes al voltant de l'arròs podeu visitar el bloc "De la literatura a les cuines de la Mediterrània". L'imatge que acompanya l'entrada és de REUTERS/Parth Sanyan.

CONTE HINDÚ DE RABINDRANATH TAGORE

Conte indi

Dos joves s'enamoren i, com sol passar, es volen casar aviat.

Ella és una dona molt culta, molt sofisticada i molt rica.

I la dona li diu a ell:– Només amb una condició.

L'home diu:

– Acceptaré qualsevol condició, no puc viure sense tu.

Ella li contesta:

– Primer escolta la condició i després t'ho penses. No és una condició normal. La condició es que no visquem a la mateixa casa. Jo tinc un terreny molt gran, un llac preciós envoltat d'arbres, jardins i gespa. Et construiré una casa a un costat, just enfront de la meva casa.

L'home li diu:

– Llavors perquè ens volen casar?

Ella li contesta:

– El matrimoni no es destruir-se l'un a l'altre. Jo et dono el teu espai; jo tinc el meu propi espai. De tant en tant, ens trobarem caminant pel jardí. De tant en tant, anant en barca pel llac, de casualitat, ens trobarem. O, a vegades potser t'inviti a prendre té o m'invitaràs tu.

L'home li va dir:

– Aquesta idea és absurda.

Ella li contestà:

– Llavors oblida't de la boda. És l'única idea correcta; solament així el nostre amor pot seguir creixent, perquè romandrem sempre frescos i nous. Mai donarem a l'altre per suposat. Tinc tot el dret a rebutjar la teva invitació, igual que tu tens tot el dret a rebutjar la meva invitació; res pertorbarà les nostres llibertats. Entre aquestes dues llibertats creix el meravellós fenomen de l'Amor.

Naturalment, l'home no ho va poder entendre i va rebutjar l'idea.

Aquest conte forma part del llibre "Akhari Kobita" de Rabindranath Tagore i l'he trobat al bloc Kamal Alfa.

LES GRALLES I LA SERP

Conte indi

Potser no sabeu per què el xacal és considerat com el més llest dels animals de la jungla .

I per això cal que us expliquem que, una vegada, hi havia una parella de gralles que tenien el seu niu al capdamunt d'un gran bananer. El niu era d'allò més confortable i la parella de gralles en tenien la màxima cura.

Covaven els seus ous sense adonar-se que a la soca buida del bananer s'hi havia entaforat una serp enorme.

Des de dins del bananer la serpota es va anar enfilant fins el niu i per sota va xuclar i devorar el contingut d'aquells ous.

Pare Gralla i mare Gralla van plorar amargament, fins i tot els va passar pel cap la idea d'abandonar aquell niu.

És ben sabut que els homes valents, els elefants i els lleons abandonen les seves llars per anar a lluitar pels seus béns, però ni les gralles, ni les gaseles ni els vells ho fan, això de deixar el cau.

No obstant això, Mare Gralla, agenollant-se al costat del seu espòs, li va dir, tristament:

-Maridet meu, els meus fillets han desaparegut engolits per aquesta terrible serp. No puc fer més que plorar. Voldria fugir ben lluny d'aquest lloc tan desgraciat i que ens porta tants mals records, i et suplico que anem a buscar un altre niu en un arbre que sigui ben lluny. Aquí mai no tindrem pau, perquè sempre estarem en perill mentre la serp faci el seu cau a la soca del nostra bananer.

Davant d'aquests planys, Pare Gralla es va sentir tot commogut, i va intentar calmar la seva dona.

-Bonica meva, vivim en aquest arbre des que ens vam conèixer i d'això ja fa tant de temps que ni me'n puc recordar. Tingues paciència i jo et prometo que trobaré la manera de desembarassar-nos del nostre enemic.

-Però aquesta serp és molt verinós! Com t'ho faràs, maridet meu, per vèncer-lo?

-És cert que ell és més gran, més fort i més verinós que jo, estimadeta. Però és que no penso lluitar tot sol. Tinc bons amics que ens ajudaran, ja ho veuràs.

Havent dit això, Pare Gralla se'n va anar a trobar un dels seus bons amics, el xacal, a qui li va explicar la trista història de la mala fi dels seus fills, i després li va preguntar:

-Ens pots ajudar? Si teníem una altra niada i la serp tornava a fer el mateix, la meva esposa i jo moriríem del disgust.

-Amic meu- va respondre el xacal-, tinc una idea. Aquest brivall serà castigat com mereix.

-Com? – va interrogar-lo Pare Gralla.

-Escolta'm bé. Heu de trobar un indret on visqui gent rica. Observeu-la i vigileu-la atentament. I, quan ningú se n'adoni, agafeu una de les seves joies i emporteu-vos-la volant. Amagueu-la a la soca buida del vostre bananer, allí on s'ha instal·lat la serp. Els homes creuran que ha estat ella i la castigaran com mereix.

A Pare Gralla i Mare Gralla els va faltar temps per seguir el consell del xacal.

Mare Gralla va trobar aviat un estany on es banyaven algunes dames de la cort del maharajà, que havien deixat les seves joies i els seus vestits a la riba. Ella que sí, que baixa en picat, agafa un collaret d'or, i fuig rabent, cel enllà, fins a la soca buida de l'arbre on el mal serpent dormia la migdiada.

Quan les dames de la cort es van adonar que els faltava el collaret d'or, van enviar el gran camarlenc i els seus guàrdies a l'encalç del lladregot, i aquests, furetejant per aquí i per allà, aviat van anar a parar al forat que hi havia a la soca buida del bananer, des d'on van veure com el collaret refulgia damunt les anelles d'escata de la serpota.

Ben convençuts que aquella bèstia era la pispà que havia robat el collaret, els soldats la van colpejar fins a deixar-la feta una estora, van recollir el collaret i el van dur a les dames de la cort, que els van recompensar.

I així és com Pare Gralla i Mare Gralla van poder reprendre amb tranquil·litat la seva vida i van tenir niades i niades de fills i filles que van omplir de joia el niu que els seus pares tenien i tenen encara al capdamunt d'un bananer.

I també és així com el xacal va obtenir la gratitud de les gralles, que d'aleshores ençà han anat escampant pel món la seva fama de bèstia múrria i llesta.

L'ASCETA I LA MANTEGA

Conte indi

Aquest conte que procedeix de Les 1001 nits planteja l'etern dilema entre "fer volar coloms" o "tocar de peus de terra". Amb quin us quedeu vosaltres?

En una ciutat molt llunyana, que potser ni tan sols coneixeu, hi havia un asceta que vivia gràcies a la caritat d'un noble. No és que tingués grans luxes, no, els ascetes ja ho tenen això que viuen dedicats a la meditació. Cada dia rebia dos rosegons de pa, una mica de mantega i de mel.

Però no se sentia molt desafortunat perquè en aquella època poca gent tenia mantega i es comprava molt cara. Prudent i estalviador, la guardava en un tupí que tenia penjat sostre de la seva cabana.

Una nit que se sentia molt sol va començar a fer cabòries. Quan el tupí sigui ple, vendré la mantega i com que me la pagaran molt bé, podré comprar una ovella i un marrà. De ben segur que amb el temps criaran i acabaré tenint un ramat. Llavors me'l vendré per adquirir un terreny on faré construir una mansió amb un gran jardí. Per tenir-ne cura, necessitaré un bon servei. Un senyor com aquest necessitarà un armari nou amb vestits de valor. Quan ho sàpiga el rei, no s'ho pensarà dos cops i em casarà amb la seva filla preferida. Farem un gran convit sense estalviar despeses: un gran banquet, músics, saltimbanquis... La meva esposa serà tan feliç vivint amb un home tan ric que m'honorarà amb un fill al cap de nou mesos. De tal pare no podrà sortir un fill menys valuós, serà un savi que dominarà totes les àrees de la ciència i pobre d'ell que no m'obeeixi"

Mentre pensava això, de forma instintiva, va aixecar el bastó per amenaçar-lo i, de forma accidental va donar un cop al tupí, que es va esmicolar.

– Alça, tota mantega per sobre meu- va exclamar.

– Per això, majestat, l'home no s'ha de deixar dur per la fantasia, sinó trepitjar amb els peus a terra.

QUINA ÉS LA MAJOR GLÒRIA, L'ASSOLIMENT MÉS IMPORTANT QUE UN HOME POT FER A LA VIDA?

Conte indi

Al sud de l'Índia, vivia fa molt de temps un rei que tenia tres fills. Una vegada, volent comprovar el grau de saviesa de cada un, els interpel·la de la següent manera:

-Digueu-me fills meus: Quina és la major glòria, l'assoliment més important que un home pot fer a la vida?

El germà gran va dir:

-Estimat pare, al meu parer, la major glòria que pot fer un home és sotmetre als seus veïns, afegir els seus estats al seu i governar com a sobirà absolut del seu nombrós poble, i així ésser estimat i respectat pels seus súbdits.

El segon va dir:

-Per a mi, no hi ha glòria més gran que viatjar a través de tota la terra, conèixer els més recòndits llocs, i que no hi hagi país al món que resulti estrany o desconegut.

El tercer, tot just un nen de vuit anys, va dir el següent:

-Estimat pare, hi ha una glòria que és difícil i grandiosa com cap altra al món. Una glòria que pocs intenten i encara menys aconseguen: conèixer-se a si mateix.

Aquest fill petit del rei, renunciant a la cort i les seves riqueses, es va fer monjo, i amb el temps va introduir el budisme genuí, "I Shin donin Shin" (de la meva ànima a la teva ànima), més enllà de les lletres i de les paraules, a la Xina.

El nom d'aquest petit príncep era Bodhidharma i fou el primer patriarca del Budisme Zen.

El Zen (paraula japonesa provinent de la xinesa chán) va ser introduït a Xina per Bodhidharma, mestre que representava la vint-i-vuitena generació de deixebles del Buda. Xina estava dividida en aquesta època en estats rivals. El desordre regnava per tot arreu a causa de la crisi que produïa la lluita pel poder. El país es trobava sotmès als tirans i ensagnat per les rebelions.

La dinastia dels Liang regnava sobre un dels estats de l'antiga Xina. L'emperador Wu-Ti, cap d'aquesta dinastia, budista ardent, va sentir parlar de Bodhidharma i el va rebre al seu palau. A la pregunta de Wu-Ti: "Quin és el principi fonamental del Budisme?" Bodhidharma

respongué: “Un buit immens. Un cel clar. Un cel on no es distingeixen els il·luminats dels ignorants. El món mateix tal com és”.

Wu-Ti, malgrat era un budista fervent, no va comprendre el missatge de Bodhidharma i aquest últim va saber que l'hora de difondre el Zen a la Xina encara no havia arribat, per la qual cosa va creuar el riu Yang-Tse i es va retirar a les muntanyes septentrionals, al temple Shaolin.

CAMINANT SOBRE LES AIGUES

Conte indi

Un santó estava meditant a la vora d'un riu quan un altre santó va voler impressionar-lo amb els fantàstics poders que havia adquirit gràcies a les pràctiques ascètiques. Per això, aquest segon santó es va dirigir on hi havia el primer caminant sobre les aigües.

Quan va arribar al lloc on estava el primer santó meditant en silenci, li va dir:

– Has vist el que acabo de fer?

– Sí, és clar, he vist que has creuat el riu caminant sobre les aigües. On has après a fer-ho ?

– He estat practicant el ioga i fent penitència al llarg de 12 anys en els contraforts de l'Himàlaia. Usava una sola cama per sostenir-me, i dejunava sis dies a la setmana. D'aquesta manera vaig adquirir aquest poder.

– De debò ? – va dir el primer santó-. I per què t'has pres tantes molèsties ? Per un mòdic preu, el barquer que tenim et travessarà el riu sempre que vulguis...

L'AMAGATALL INVISIBLE

Conte indi

Fa anys i panys, segons explica una llegenda hindú, tots els humans eren déus, però van abusar tant dels seus privilegis que Brahma, el Senyor dels Déus, va decidir que els treia el poder de la divinitat.

Llavors Brahma va organitzar una assemblea per decidir un amagatall on fos impossible que els humans trobessin el poder diví. Les divinitats menors prengueren la paraula per suggerir:

.- Enterrem el poder de la divinitat al fons de la Terra.

Però Brahma els respongué:

.- No coneixeu gens la curiositat humana. Furgaran per tot arreu fins que un dia la trobin!

.- Llavors llencem-la a la fondària del mar!

Brahma somriugué:

.- Conec massa bé els humans. Aviat o tard exploraran el fons dels oceans i tornaran a trobar el poder de la divinitat. No poden parar quiets!

Els déus menors ja no sabien què aconsellar.

.- ¿On ho amagarem, doncs? Perquè si hem de creure el que ens dius, resulta que no hi ha enlloc, ni a la terra, ni al cel, ni al fons del mar, on aquest coi d'humans no arribin un dia o altre.

Llavors Brahma va tenir una gran idea:

.- Amagarem el poder de la divinitat al cor dels humans, perquè segur que és l'únic lloc on no la cerquen!

I d'ençà d'anys i panys, l'home dóna voltes a la terra, explora, investiga, baixa al fons del mar... buscant 'aquella cosa' estranya que es troba en ell mateix.

MOMOTARO, EL NEN PRÉSSEC

Conte japonès

Fa molt, molt temps, en algun lloc de Japó vivia una parella d'ancians. Un dia l'ancià va sortir a la muntanya a recollir llenya mentre que l'anciana va sortir al riu per a rentar roba. De cop i volta, l'anciana va veure un enorme préssec baixava pel riu, aigües abaix. Ella ho va recollir i el va dur a casa.

L'ancià a l'arribar a casa es va sorprendre al veure tan enorme préssec i va dir: "Quin préssec tan gran!, ho tallem? i l'anciana va contestar: "Sí, anem a tallar-lo!" Però abans de tallar-lo, el préssec va començar a moure's i del seu interior va sortir un nen.

Els ancians es van sorprendre al veure a un nen sortir d'aquell enorme préssec, però també es van alegrar perquè com no tenien fills, aquest nen es convertiria en el seu únic fill. "Li direm Momotaro perquè va néixer d'un "momo", va dir l'anciana.

Momotaro menjava molt i va créixer fort i robust. Ningú podia rivalitzar amb ell. Era bo i ajudava als seus pares en tot el que li demanaven, però havia alguna cosa que preocupava als ancians: Momotaro encara no havia pronunciat ni una sola paraula.

Per aquella època, uns dimonis estaven causant avalot i cometent maldats per tot el poble, i Momotaro s'indignava i pensava que: "Aquesta situació no ho puc tolerar!".

Un dia, de cop i volta va començar a parlar i va dir als seus pares: "Vaig a castigar als dimonis! M'heu d'ajudar a preparar les meves coses per a sortir a buscar-los." Els ancians es van quedar sorpresos a l'escoltar per primera vegada la veu de Momotaro. Així que van ajudar al seu fill i li van donar robes noves i "kibi dango" perquè pogués menjar durant el viatge. Momotaro va partir cap a la illa dels dimonis. Els ancians resaven perquè el seu fill es trobés sa i estalvi.

Momotaro es va trobar en el camí amb un gos. El gos li va dir: "Escolta! Dóna'm un "kibi dango" per favor. Si m'ho dones t'ajudaré en el que sigui". Momotaro li va lliurar un "kibi dango" i van començar a caminar junts.

Poc després es van trobar amb un mico, el qual va demanar a Momotaro ho mateix que el gos. Momotaro va agafar un "kibi dango" i l'hi va lliurar, i els tres van començar la marxa novament.

En el camí a la illa del dimoni, van trobar a un faisà, el qual va demanar el mateix que els anteriors i es va unir al grup.

Van passar uns dies i van arribar per fi a la “illa dels dimonis”. El faisà va realitzar un vol de reconeixement i al tornar va dir: “Ara tots estan prenent “Sake”. Momotaro va pensar que era una bona ocasió i va dir: “Anem”.

Però no podien entrar perquè la porta del castell estava tancada. En aquest moment el mico va saltar la muralla i va obrir el pany.

Els quatre van entrar alhora i els dimonis van quedar sorpresos al veure'ls. El gos va mossegar a un dimoni, el mico va esgarrapar a un altre mentre que el faisà picotejava a un tercer. Momotaro va donar un cops de cap als dimonis i els va dir: “No feu més coses dolentes!”. Els dimonis van contestar: “Mai més ho farem!, perdona'ns!”.

Momotaro els va perdonar i va recobrar el tresor robat, tornant a casa sa i estalvi amb els seus amics i repartint les riqueses entre la gent del poble.

Momotaro és un dels més famosos contes tradicionals japonesos. Narra la història d'un nen que, amb l'ajuda d'un gos, una mona i un faisà, salva els habitants de l'illa d'Onigashima dels dimonis que hi habiten.

ISSUNBOUSHI, EL PETIT SAMURAI

Conte japonès

Aquest tradicional conte ve del Japó i ens explica les aventures que va viure Issunboushi per convertir-se en samurai. Valor, valentia i superació és del que parla aquest conte, fins a on seriem capaços d'arribar per realitzar el nostre somni? Coneix el que va fer Issunboushi per aconseguir complir el seu!

Fa molt temps, en una terra molt llunyana, va néixer un nen molt petitó. Era tan petitó, que amb prou feines era més alt que el dit menovell d'un adult. Malgrat la seva alçada, els seus pares, estaven molt feliços perquè pensaven que aquest nen tan petitó era un regal dels déus. Li van posar de nom d'Issunboushi. Era un nen que menjava molt però que encara que anaven passant els anys no creixia gens. Un dia que va sortir a jugar al jardí es va pujar a un arbre molt alt i va poder veure a molta distància un riu i una muntanya. A la nit, mentre la família sopava Issunboushi li va preguntar al seu pare:

-Papà, fins a on arriba el riu?

- Fins a l'altre costat de la muntanya – li va contestar el pare.

- Què hi ha a l'altre costat de la muntanya? –va tornar a preguntar Issunboushi.

- A l'altre costat de la muntanya està la ciutat de Kyoto. Allà hi ha molta gent i temples. Al escoltar la resposta del seu pare, Issunboushi, va començar a imaginar-se la ciutat, plena de gent, de temples, de noves experiències... i de sobte va cridar “me'n vaig a Kyoto!”. El seu pare sorprès es va girar cap a ell i li va preguntar: “estàs segur del que dius?” Issunboushi, es va posar dempeus i va repetir “me'n vaig a Kyoto i seré samurai!” Els seus pares en escoltar-ho van tractar de fer que canviés d'opinió, però Issunboushi ho havia decidit i res ni ningú faria que canviés de plans. En veure la fermesa de les seves paraules els pares van acceptar la seva decisió i el van ajudar a preparar l'equipatge. Van preparar una tassa perquè la utilitzés com a barca per navegar pel riu i uns escuradents com a remes. La seva mare li va lliurar la seva agulla de cosir, herència de la seva àvia, perquè la utilitzés com a espasa. Així Issunboushi va començar el seu viatge cap a la ciutat. Li esperaven molts perills al llarg del camí cap a Kyoto però ell es va dir a si mateix: “Venceré sens falta! Vaig a realitzar el meu somni!” Va trigar tres dies, però finalment va arribar a la ciutat amb vida. Impacient va començar a buscar castells on li ensenyessin les tècniques samurais, es va presentar davant de diferents senyors feudals però tots li van negar l'entrada per la seva alçada. Desesperat ho va intentar a l'últim castell, el més gran i poderós de la ciutat. Es va entrevistar amb l'amo del castell, el qual va riure en escoltar el somni de Issunboushi, però que va accedir a la seva sol·licitud en escoltar la determinació

i la valentia d'aquell petit noi.

En aquest castell tan gran, d'alts murs impenetrables, vivia una bella princesa anomenada Haruhime, filla d'aquell senyor feudal. En aquesta època uns dimonis estaven robant i destrossant tendes i cases per tota la ciutat. Ningú s'atrevia a enfrontar-se a ells perquè eren molt malvats. Un dia Issunboushi va escoltar la notícia que la princesa aniria al temple de Kiyomizu, i que el seu pare estava reclutant als millors samurais per protegir-la d'aquests temuts dimonis. Issunboushi es va oferir a anar amb ells, el senyor feudal va acceptar pensant que així es cansaria de la idea de voler ser samurai. A mig camí del temple es van trobar amb dos dimonis, tots els samurais van fugir atemorits però només un va romandre al costat de la princesa. Issunboushi es va col·locar davant de la princesa i va dir al dimoni: "el teu contrincant sóc jo!". El dimoni, en veure-ho es va posar a riure i d'un mos se'l va menjar. El dimoni es va apropar a la princesa per menjar-se-la quan li va començar a doldre molt la panxa. Tant que va caure a terra del dolor, es va posar les mans al ventre i va començar a cridar: "no, no ho facis!" Issunboushi li estava clavant l'agulla dins del ventre mentre cridava "pararé quan prometeu no fer més coses dolentes" el dimoni va contestar ràpidament plorant de dolor "Mai més ho farem!" Issunboushi va sortir de l'interior del dimoni i aquest va fugir corrent. La princesa Haruhime, sorpresa de la valentia i força d'aquest petit samurai li va dir "Moltes gràcies per tot. Et dec la vida" en aquest moment la princesa va veure un objecte al terra que s'havia deixat el dimoni, era el martell dels desitjos. -Això és Uchide No Kozuchi, amb això podràs complir els teus desitjos. Què desitges? - li va preguntar la princesa. - Desitjo una constitució física forta. -Issunboushi va contestar. La princesa va agitar Uchide No Kozuchi i va dir: "Tingues una constitució forta!". I, de sobte, els braços, les cames i el tors de Issunboushi va començar a créixer fins a convertir-se en un dels homes més alts i forts de tot Japó. En arribar al castell el senyor feudal el va ascendir fins a la més alta posició de l'ordre samurai i li va oferir la seva filla com a esposa

PERQUÈ ELS MUSSOLS VIUEN DE NIT?

Conte japonès

No us ho heu preguntat mai? Perquè els mussols no se'n van a dormir a l'hora a la que van la resta dels ocells? Aquest conte tradicional del Japó us descobrirà el perquè.

Fa molts i molts anys, hi havia un mussol que treballava tenyint. Tots els altres ocells anaven al seu arbre per que els hi tenyís les plomes de colors increïbles i preciosos. Els flamencs roses i els ibis de color taronja eren bons exemples de lo bé que el mussol tenyia les plomes. El seu treball els tenia a tots contents. A tots? No, el corb se'n rifava d'ells i presumia del seu plomatge blanc, dient que mai visitaria el mussol perquè no ho necessitava. Però en els fons, desitjava els colors que el mussol pintava.

Fins que un dia no va poder aguantar més, es va posar a la branca de l'arbre on vivia el mussol i li va ordenar:

-Vull que tenyeixis les meves plomes. Però vull que siguin del color més estrany que existeixi, aquell color que mai hagi utilitzat per pintar cap altre ocell. Vull ser únic.

El mussol va pensar i va pensar, fins que va trobar el color adequat. El negre. Quan va acabar de tenyir-li les plomes va exclamar:

- He fet el que m'has demanat. Ara ets únic. Tal com m'has demanat, ara portes un color diferent al de qualsevol altre tipus d'ocell. Espero que t'agradi.

Quan el corb va volar fins un riu i es va veure emmirallat no s'ho podia creure. Totes les seves plomes eren negres, com si s'hagués banyat en betum. Però ja era massa tard, no s'ho podia treure i es va tenir que resignar. Y es per això que a partir d'aquell dia tots els corbs van ser negres.

Però els corbs mai van perdonar els mussols. Si veien cap mussol durant el dia, es tiraven a sobre d'ell i el picaven i l'esgarrapaven. Els mussols, morts de por, es van reunir sobre un gran cirerer. Allà van decidir que s'amagarien pel dia dormint i sortirien per la nit, quan els corbs s'anessin a dormir, a menjar i a fer la seva vida. Amb el temps es van acostumar i no van ser atacats mai més.

LA CONCENTRACIÓ

Conte japonès

Font: blog "Waw, tinc un blog".

Després de guanyar diversos concursos de Kyūdō (tir a l'arc), el jove i jactanciós campió va reptar a un mestre Zen que era reconegut per la seva destresa com arquer.

El jove va demostrar una notable tècnica quan va fer impactar la fletxa a l'ull d'un llunyà búfal en el primer intent, i després va partir aquesta fletxa amb el segon tir.

– Ja està, li va dir al vell, a veure si pots igualar això!.

Immutable, el mestre no va desenfundar el seu arc, però va convidar al jove arquer que el seguís cap a la muntanya.

Curiós sobre les intencions del vell, el campió el va seguir cap a dalt de la muntanya fins que van arribar a un profund abisme travessat per un fràgil i tremolós tronc.

Aturat amb calma al mig del inestable i certament perillós pont, el vell va triar com a blanc un llunyà arbre, va desenfundar el seu arc, i va disparar un tir net i directe.

– Ara és el teu torn, va dir mentre es parava graciosament a terra ferma.

Contemplant amb terror l'abisme aparentment sense fons, el jove no va poder obligar-se a pujar al tronc, i menys a fer el tir.

– Tens molta habilitat amb l'arc, va dir el mestre, però tens poca habilitat amb la ment que et fa errar el tir.

OSHIDORI I SONJO

Conte japonès

Adaptació del conte "Oshidori" del llibre "Balades i contes japonesos" (Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 1995) d'Eduard Llorens i Miquel Zuera.

Una vegada hi havia un caçador i falconer anomenat Sonjo. Un dia se'n va anar a caçar i no va trobar caça; quan tornava cap a casa, va veure una parella d'oques mandarines nedant plegades en un riu que ell es disposava a travessar. Al Japó, matar oshidori (oques mandarines) no està bé, perquè són el símbol de l'amor conjugal, però aquell dia Sonjo tenia fam i va disparar contra la parella. La seva fletxa va travessar el mascle; la femella va fugir i es va amagar en uns joncs de la vora llunyana. En Sonjo va agafar l'ocell mort, el va dur a casa seva i el va coure.

Al vespre, va tenir un somni esgarriós. Una dona molt bella entrava a la seva habitació i es posava a plorar amargament, tot preguntant-li:

Per què l'has mort? Vivíem molt felices tots dos junts, i tu l'has mort! A mi també m'has mort, perquè jo no viuré sense el meu company.

L'endemà, quan es va despertar, va recordar el somni i va tornar al riu. Allà va veure la femella oshidori que nedava sola. L'oca es va dirigir cap a on estava en Sonjo i, quan va ser a prop seu, es va enfonsar dins l'aigua i no va tornar a sortir mai més.

Després d'això, en Sonjo es va afaitar el cap i va fer-se monjo.

VERITAT I FALSEDAT

Conte filipí

Aquest conte tradicional filipí ens explica la importància de ser sincer i bondadós mitjançant la història de dos homes: Veritat i Falsedat.

Fa molt de temps a les Filipines, en un dia tranquil i solejat, el senyor Veritat va partir del seu poble cap a la ciutat per trobar feina. Veritat va sortir amb el seu cavall i sense gaire equipatge, així que anava molt ràpid. Però, de sobte, pel camí es va trobar amb el senyor Falsedat, que, casualment, també anava a la ciutat buscant feina.

- Oh Veritat, el meu viatge és tan dur sense cavall i portant a les espatlles el meu equipatge... Series tan amable de deixar que anés amb tu i compartir cavall?

Com Veritat era tan bon home li va dir que si sense pensar-ho dos cops. I els dos junts van continuar el camí cap a la ciutat. Durant el viatge els dos homes parlaven molt animats sobre quin tipus de feina volien trobar a la ciutat:

- Jo vull ser secretari, així sempre podré anar ben net i vestit –va dir Veritat-.
- Doncs jo cuiner, per estar sempre envoltat de menjar que poder devorar –va respondre Falsedat-. I així, tot xerrant, van continuar caminant.

De sobte, es van creuar amb un home que carregava amb un pobre cos sense vida al cementiri. L'home no tenia ajuda i Veritat va baixar del cavall i el va ajudar. Un cop enterrat el cos, Veritat va preguntar:

- Has resat per a què l'ànima d'aquest pobre home pugui descansar?
- No –va respondre l'home-, jo no sé resar i no tinc diners per a què un sacerdot ho faci.

Aleshores veritat, molt honradament, li va donar a l'home tots els diners que tenia per poder pagar un sacerdot i unes espelmes i donar-li, així, el descans etern al pobre home mort.

I així, sense diners, van continuar el viatge.

Quan va arribar l'hora de sopar, Falsedat es va enfadar molt amb Veritat per haver donat tots els seus diners. Així que, com no podien comprar el menjar, van decidir anar al riu a pescar. Quan van arribar, van veure que uns peixos s'havien quedat atrapats en un petit bassal. Falsedat va agafar peixos i peixos, però Veritat va sentir molta pena pels pobres animals i només va agafar els necessaris per sopar, tornant la resta al riu. Va ser aleshores quan Falsedat va murmurar:

- Si els anaves a malversar, hagués estat millor que els agafés jo tots i haver-te'n deixat sense.

Veritat, amb tota la seva bondat, no va respondre a aquestes paraules i va decidir anar a descansar.

I així, l'endemà, van tornar a fer camí.

Mentre creuaven el bosc van sentir prop d'ells un soroll horrible. Veritat va decidir anar a veure què passava, però Falsedat, tremolant de por, es va quedar amagat darrere d'una pedra al camí. Quan Veritat va arribar a l'origen d'aquest soroll, va descobrir que eren petites àguiles en un niu ben alt. Estaven plorant perquè tenien gana, però no es veia la mare per enlloc. Així Veritat, que va sentir molta llàstima per aquests animalons, va decidir sacrificar el seu cavall vell i cansat per poder alimentar-los i repartir la resta de carn pels voltants de l'arbre per tal que la mare trobés el camí de tornada. Falsedat va odiar a Veritat perquè ara havia de caminar.

I així, amb Falsedat ben enfadat, van continuar el seu camí fins a la ciutat. Un cop allà, es van presentar davant del Rey demanant que els agafés al seu servei, a un com a secretari i a l'altre com a cuiner. Quina alegria quan els hi va dir que sí! Però aleshores, Falsedat va començar a posar-se envejós, perquè Veritat sempre s'asseia amb el Rey a menjar i sempre anava net i ben vestit, mentre ell estava brut i havia de menjar a la cuina. Aleshores es va enfadar i va decidir fer alguna cosa per perjudicar el seu amic.

Un dia que els Reis havien sortit a navegar pel mar, quan estaven ben lluny de terra, la Reina va perdre el seu anell per la borda. Quan Falsedat se'n va assabentar, va anar a parlar amb el Rei:

- Rei meu, un amic, què és el seu secretari, diu que té poders màgics i que pot trobar l'anell de la Reina. Diu que faria una aposta amb vós, que si no troba l'anell, el maneü penjar.

El Rei, sorprès per aquestes paraules, va manar cridar a Veritat:

- Trobeu l'anell de la Reina aquesta mateixa tarda o faré que us pengin amb la sortida del sol.

Veritat, atemorit per les paraules del Rei, va baixar a la platja i allà es va asseure a observar l'oceà. Però es va adonar que era impossible recuperar l'anell i es va posar a plorar. Aleshores un peix es va apropar i li va preguntar:

- Per què plores?

- Ploro perquè el Rei em penjarà amb la sortida del sol si no trobo l'anell que la Reina va perdre al mar.

I el peix va marxar per, a l'estona, tornar amb l'anell a la boca.

- Jo sóc un dels peixos que vas salvar aquell dia al riu. Com tu em vas ajudar, ara t'ajudo jo a tu.

I així Veritat es va salvar i la Reina va recuperar el seu anell.

Però Falsedat un altre dia li va dir al Rei:

- Rei meu, recorda allò que l'altre dia va succeir?

- És clar. I ara crec en tu, ja que gràcies a les teves paraules vaig recuperar l'anell de la meva dona.

- Doncs el meu amic, l'altre nit, va dir ser un gran mag. Tan bo, va dir, que podríeu penjar-lo que no li faria mal.

Al sentir aquestes paraules, el Rei va manar fer cridar Veritat.

- Com ets tan bon mag, demà et faré penjar davant de tothom, així ho demostraràs.

El pobre Veritat se'n va passar tota la nit pensant en el que passaria l'endemà i plorant per no poder evitar-ho. Aleshores, un esperit va aparèixer.

- No ploris Veritat. Demà jo em posaré la teva roba i em penjaran a mi.

L'endemà molta gent va veure com el penjaven pensat que era Veritat i molta més gent es va sorprendre quan, al migdia, van veure a Veritat assegut a taula. Aquella mateixa nit l'esperit va tornar i li va explicar:

- Tu vas salvar la meva ànima un dia i, ara, et salvo jo a tu.

I així Veritat es va salvar.

Però Falsedat tenia cada dia més enveja del seu amic i un matí li va dir al Rei:

- Senyor, l'altre dia el seu secretari deia que si vós li deixéssiu casar-se amb la seva filla, ell li donaria a vós tres néts en una sola nit.

I el Rei va manar cridar a Veritat:

- Us casaré amb la meva filla, però si no em doneu tres néts en una nit, us faré penjar.

L'endemà la Princesa i Veritat es van casar. Però a la nit el pobre Veritat no va poder dormir, pensat que l'endemà moriria. Però, de sobte, una àguila va entrar per la finestra i li va prometre encarregar-se de tot. Just abans que sortís el sol, tres àguiles van aparèixer portant un nen cadascuna.

- Tu ens vas salvar la vida sacrificant el teu cavall, així que ara nosaltres te la salvem a tu.

Quan el Rei va sentir els nens plorar va ser molt feliç, per fi tenia hereus al tron! Així que el Rei va fer una gran festa i li va donar la corona a Veritat.

I així el nostre amic, sent honest, va aconseguir ser Rei, mentre que Falsedat, amb les seves mentides, no va aconseguir més que alimentar l'èxit del seu company.

LA CUCA DE LLUM QUE NO VOLIA VOLAR

Conte tailandès

Aquest conte vé des de Tailàndia i parla d'una petita cuca de llum que no volia sortir a volar amb la resta. ¿Perquè? Doncs quan ho descobriu pot ser que la entengeu i us hagi passat quelcom similar alguna vegada.

A un bosc de l'exòtica Tailàndia hi vivia una nombrosa família de cuques de llum. La seva casa era dins el tronc d'un enorme arbre lampati, el més vell de tot el país. Per la nit, les cuques sortien de l'arbre per a il·luminar la nit amb la seva tènue llum, semblaven petites estrelles ballarines. Jugaven entre elles i creaven figures a l'aire, els pocs que podien veure l'espectacle per casualitat quedaven sorpresos davant d'aquell festival de llums i bellesa.

Però no totes les cuques de llum estaven contentes, n'hi havia una, la més petita que es negava a sortir del lampati per a volar. Es volia quedar a casa dia rere dia encara que la seva família la tractés de convèncer. Ella no volia, li diguessin el que fos.

Tota la seva família se la mirava preocupada, sobretot els seus pares:

- Perquè la nostra filla no surt a volar amb nosaltres? M'agradaria que volés amb nosaltres i no es quedés a casa sempre - deia la seva mare.

- Tranquil·la, dona. Veuràs com aviat se li passa i sortirà amb nosaltres... - la calmava el pare.

Però van passar els dies i la petita cuca seguia sense voler abandonar l'arbre lampati. Una nit quan totes les altres cuques de llum corrien pel cel nocturn del bosc, la seva àvia es va quedar a l'arbre per raonar amb ella. Amb delicada veu li va dir a la seva neta:

- Què et passa néta meva? Ens tens a tots preocupats, Perquè no surts a divertir-te volant amb tots nosaltres?

- No m'agrada volar -- va respondre la petita cuca

- Som cuques de llum, es el que fem millor. Segur que no vols volar mostrant la teva llum

per a il·luminar la fosca nit? - li va insistir l'àvia.

- La veritat és que... El que em passa és que... - Va començar a explicar la petita - Tinc vergonya. No trobo el sentit a il·luminar res si la lluna ja ho fa. No em podré comparar mai a ella, soc poc més que una diminuta espurna al seu costat.

La seva àvia la va mirar amb ulls tendres escoltant-la atentament, quan la seva néta va acabar la va consolar amb un somriure que la va tranquil·litzar:

- Nena meva, si sortissis amb nosaltres veuries quelcom que et sorprendria. Hi ha coses de la lluna que encara no saps...

- Què és això que jo no sé de la lluna que tots sabeu? - va preguntar la petita cuca encuriosida.

- Doncs que la lluna no sempre brilla de la mateixa manera. Algunes nits enlluerna sencera o per la meitat. Fins i tot hi ha dies que només brilla una petita part o s'amaga i ens deixa tot el treball a nosaltres les cuques de llum.

- De veritat? Hi ha dies que no surt? - va preguntar la petita amb la boca mig oberta per la sorpresa.

- T'ho prometo estimada néta! - va continuar explicant l'àvia - La lluna canvia constantment. hi ha dies que creix i altres que es fa petita. Hi ha nits que és enorme o de color vermell i altres que es fa invisible desapareixent sota les ombres i els núvols. En canvi tu, petita cuca, sempre brillaràs amb la mateixa intensitat i amb la mateixa llum...

I aquella mateixa nit, la petita cuca de llum va sortir del lampati convençuda amb tota la seva família a il·luminar la nit mentre mirava la lluna amb un somriure d'orella a orella.

EL REI S'AIXECA

Conte tibetà

Aquest conte tradicional del Tíbet ens explica la història de com el jove Yeshi supera el repte que li proposa un rei molt preocupat per la seva riquesa, gràcies a la seva astúcia.

Hi havia una vegada un rei d'un ric i poderós país que estava preocupat perquè creia que la gent podria aprofitar-se d'ell. Es va adonar que era massa honest i confiat i que la gent podria enganyar-li amb facilitat. Per evitar que això passés, va decidir que contractaria a la persona més intel·ligent del seu país perquè fos el seu conseller.

“Si tinc un ministre molt llest, mai ningú podrà enganyar-me”, va pensar. Però, com podia trobar una persona així?. Va decidir organitzar un concurs per poder trobar a la persona més llesta del seu regne. Així que va enviar missatgers per tot el país per a què anunciessin que el rei estava buscant a algú de confiança per assessorar-li, i que per poder ser-ho havien de superar un repte. El dia del concurs, el palau reial estava ple d'aspirants que creien que ells eren les persones més intel·ligents del regne. Parlaven entre ells, intentant endevinar quin seria el desafiament reial.

“Senyors”, va dir el rei, “crec que vosaltres sou els habitants més llestos del meu regne, però necessito trobar el més intel·ligent de tots per a què es converteixi en el meu conseller, així que us proposaré un repte”. El rei va seure al seu tron i va dir: “No m'aixecaré del tron mentre vosaltres estigueu a la sala, però si algú aconsegueix convèncer-me de que ho faci, es convertirà en el ministre del meu regne i en el meu assessor de confiança”. Els aspirants van intentar que el rei s'aixequés del seu tron de mil maneres diferents, però cap d'ells ho va aconseguir.

Finalment, un jove anomenat Yeshi es va apropar al tron i li va dir al rei: “Sa Majestat, aquest repte em sembla tan fàcil que no és mereixedor dels meus talents, així que intentaré una cosa més difícil”. El rei es va sorprendre molt i li va preguntar: “Ah si? Què vols intentar?”.

En Yeshi li va contestar al rei amb una altra pregunta: “Sa Majestat, creu que algú podria fer que creués aquella porta en contra de la seva voluntat?”. El rei li va respondre: “Perquè creuaria una porta si no volgués fer-ho? Ningú podria obligar-me!!”. “Jo puc fer-ho”, va dir en Yeshi, assenyalant la porta de la sala del tron. “Imagini que està

fora de la sala del tron. Què em donaria si aconseguixo que creui el llindar de la porta per tornar a entrar, per molt que es resisteixi”. El rei li va respondre molt convençut: “Si ho aconseguixes, et donaré la meitat de la meva fortuna i et faré ministre en cap del meu regne”. En Yeshi va acceptar i va suggerir “Comencem?”. I el rei es va aixecar del seu tron i va començar a caminar cap a la porta de la sala.

D'aquesta manera, el jove Yeshi va aconseguir convèncer el rei per a què s'aixequés, però ho va fer d'una manera molt intel·ligent i subtil: convencent-lo de que fes una altra cosa i fent que s'oblidés del primer repte que ell mateix havia proposat.

ÀFRICA

Llegenda de Seridje

Llegenda popular bubí de la part sud de l'illa de Bioko (Guinea Equatorial). Contada per Juan Mwateriobo Jhoni i transcrita per Jua na Jhoni Lele, guineana de l'illa de Bioko.

Fa molt molt temps, en el temps en què els galls tenien dents, vivia a l'aldea de Riasaka, una família a la qual Rupe¹ va donar un únic fill, a qui van posar el nom de Seridje. A Riasaka hi havia el costum d'oferir, des de l'inici dels temps, una donzella per fer callar la ira d'un mal esperit, que una vegada cada rëa rive² es presentava a l'aldea en forma d'eñukuñuku³, i ho arrasava tot sense deixar pedra sobre pedra. En vista d'això els habitants del poble van decidir buscar la manera d'evitar que es presentés a l'aldea, i com a solució van arribar a l'acord d'oferir-li, uns dies abans del rëa rive, la seva víctima, que s'escollia entre les més belles de l'aldea.

Va passar que, una nit, quan Seridje anava al darrer a d'un ëpaha⁴, perquè era molt afeccionat a la cacera nocturna, va escoltar uns gemecs tant desoladors que no va perdre un segon per comprovar el seu perquè, cosa que li va costar bastant perquè tot es desenvolupava en l'encreuament dels vijurur u vivë⁵. Un cop que va obtenir el seu objectiu, per un moment va quedar cegat per la bellesa que veia lligada davant seu. Va sospirar vint-i-una⁶ vegades, tot repetint-se: -"És ella!, és ella! Wewe⁷". Un cop tranquil·litzat, es va dirigir a ella i li va preguntar: -"Què fas aquí i d'aquesta manera?". Ella li va respondre: - "Compleixo el meu destí, el del meu poble". - "Quin és aquest destí tan vil que et té lligada en aquest arbre? Explica-m'ho ràpidament!". Una vegada posat al corrent dels fets, va pensar que no seria correcte alliberar una donzella del seu cruel destí, sinó alliberar Wewe i a totes les que d'ara endavant estarien condemnades a seguir el mateix destí. Però, mentre estava amb aquestes cavil·lacions, va sentir bufar un vent tan fort que no podia ser igualat ni per 10.000 huracans tots junts, va veure com passaven sobre el seu cap unes pedres alades, i sota els seus peus la terra cruixia, i els rius i els mars es disputaven el terreny lliure, els animals es paral·litzaven i la natura gemia. Però el valerós Seridje, tanta era la ràbia i el coratge que l'animaven, que no va dubtar ni per un instant a canviar de propòsit, mentre es repetia: - "Ha de desaparèixer perquè Riasaka i les seves bel·leses trobin la pau". I treient la seva möchica⁸ del sarró, li va clavar un cop tan fort, que Eñukuñuku va estirar la pota, i el vent el va escombrar per sempre més de la Terra. I, es

diu que d'ell mai més se'n va saber res. I a Riasaka viuen feliços els descendents de Seridje i Wewe. En el lloc en què va caure Eñukuñuku i va ser engullit per la terra, va brotar un llac que tu pots visitar quan vagis a Mööka, si passes per Riasaka.

1. El creador del món 2. Mala lluna 3. Boa 4. Porc espi

5. Encreuament d'energies negatives 6. El 21 és un nombre molt significatiu de la tradició Bubi 7. Bella 8. Llança amb la punta esmolada

L'ARBRE MÀGIC

Font: Una mà de contes

Conte popular africà dels Malinke (Níger)

Quan el món va ser món... ningú sap per què, alguns indrets van ser més afavorits que altres. La nostra història transcorre en una terra llunyana, erma, resseca i clivellada pel sol, tot i trobar-se entre dos grans rius: el de l'est i el de l'oest.

Aquests dos rius eren llocs perillosos per als homes i per als ramats per la quantitat de feres assedegades que, segons es deia, hi anaven a beure.

En aquest paratge tan poc acollidor hi malvivia un petit poble de pastors. Tant malvivien aquesta pobra gent que, en una de les famílies, el pare i la mare es van morir, deixant un parell de cabres escanyolides i un nen orfe, que ningú el volia perquè, segons sembla, ja tenien prou feina. El nen estava desolat, i en tenia motius.

Aturat a l'ombra d'un gran arbre, l'únic arbre que havien vist els nadius en aquella planura enorme, el nen va adonar-se que estava completament sol i desemparat. Només les cabres, la seva minsa possessió, li feien companyia.

Al nen, tan sols se li va acudir lamentar-se en veu alta.

- Com sobreviurà tot sol si només sóc un nen? Què faré, ara?

En aquell moment, el vent va xiular entre les branques del gran arbre i, mentre algunes de les fulles volaven cap a l'est, una veu fonda va dir:

- Porta el ramat a beure al riu a l'est, avui les feres són a l'oest.

El nen es va quedar de pedra. Qui havia parlat? L'arbre? Dubtós, va seguir el consell. I ves per on, resulta que li va anar bé.

A partir de llavors, cada dia, abans de res, el nen preguntava davant de l'arbre:

- Gran arbre! On he de dur el ramat a beure? Al de l'est o al de l'oest?

Gràcies a les indicacions de l'arbre, el seu petit ramat li donava prou llet i prou carn per sobreviure.

El rumor que el nen prosperava gràcies a les indicacions de l'arbre va arribar a orelles del fetiller del poble. Diuen que es va enfadar i enrabiarse com no s'havia vist mai. Com s'hi atrevia, aquell marrec, a parlar amb la natura? Només ell tenia aquesta potestat. Era cosa seva. Allò s'havia d'acabar. Ell, ho havia d'acabar.

Dit i fet. Destral en mà, va anar fins al gran arbre i, en un pim-pam, el va tallar a trossets.

L'endemà, el nen es va trobar l'arbre fet miques. Tot i així, confiat de mena, va fer la pregunta:

- Gran arbre! On he de dur el ramat a beure? Al riu de l'est o al de l'oest?

Sorprenentment, la veu fonda va contestar:

- Porta el ramat al riu de l'oest, avui les feres són a l'est.

El nen, feliç, li va fer cas, com sempre. Quan el fetiller va descobrir que la seva acció no havia servit de res, gairebé té un cobriment, un atac i un infart alhora.

- Això no quedarà així - cridava empipat. Qui es pensava que era aquell tap de bassa? Aquell cul d'olla, aquell cap de pardals!

Aquella mateixa nit, el fetiller va fer una pira immensa i va cremar els trossos que quedaven del gran arbre. Quan, l'endemà, el nen va arribar, ja només en quedaven les cendres. Tant li feia, ell confiava en l'arbre. I li va fer la pregunta:

- Gran arbre! On he de dur el ramat a beure? Al riu de l'est o al de l'oest?

Aquest cop la veu no es va sentir, però un vent suau va ajudar que les cendres poguessin assenyalar la direcció correcta. I el nen hi va encaminar el seu ramat.

El fetiller no entenia res. "Cremant els trossos no n'hi havia prou?", pensava. Hauria d'eliminar les cendres, també? No se li va acudir res més que agafar-les i llençar-les al riu. Allò sí que havia de ser definitiu.

Les cendres llençades al riu es van dissoldre a l'aigua. Van viatjar empeses pel corrent.

Tot això, mentre el nen preguntava una vegada i una altra sense obtenir cap resposta:

- Gran arbre! On he de dur el ramat a beure?

Les cendres es van evaporar amb l'escalfor d'aquell sol de justícia i van formar un gran núvol. Tot això mentre el nen continuava insistint:

- Gran arbre! On? Gran arbre! On he de dur el ramat? Què faré, ara, si ningú respon les meves preguntes?
- Desesperat, el nen va plorar desconsoladament.

En aquell moment es va posar a ploure. Una pluja intensa, cosa insòlita en aquella terra. Les gotes de pluja es van barrejar amb les llàgrimes del nen i, juntes, van amarrar el terra. I en un tancar i obrir d'ulls, va néixer un brot petit als peus del nen i tot seguit va sentir de nou la veu de l'arbre:

- Porta el ramat a beure al riu de l'est, avui les feres són a l'oest.

A partir d'aquell dia, el nen es va encarregar que mai més res s'interposés entre ell i l'arbre. Tots dos van créixer i es van fer forts plegats. El nen va prosperar i, gràcies al gran ramat que va criar, va poder formar la seva pròpia família.

El nen, agraït, no es va oblidar mai del gran arbre. El gran arbre no es va oblidar mai del nen. Tots els matins de la seva vida, el nen li preguntava, i tots els matins de la seva vida, l'arbre va contestar.

EL BAOBAB

Conte africà

” La cura per a tot és sempre aigua salada: la suor, les llàgrimes o el mar “. Karen Blixen

La primera constatació que vaig tenir sobre aquest arbre va ser quan vaig anar a viure a Castelldefels, i d'això ja fa uns quants anys al 1997, un arbre curiós d'aspecte asprós i de superfície amb arrugues, però amb una escorça suau, fràgil i molt delicada, plantat molt a prop de casa meua i que vaig descobrir tot passejant a les meves dues gossetes “la Fiona i la Tsunami”. Després, a començament d'aquest any 2012 i a partir d'una sessió d'osteopatia que em va fer el meu amic osteòpata i senegalès, Birane, me'n va tornar a parlar d'aquest arbre, i em va portar a intentar descobrir la història d'aquest “arbre sagrat”. I vaig descobrir moltes coses. Vaig descobrir, l'amor del “Embondeiro o Baobab” com se l'anomena a l'Àfrica, un amor que és elevat a la dimensió i grandiositat comparable a la del mateix arbre, la seva bellesa i intel·ligència, la vanitat, la capacitat d'estimar a altres éssers, les seves possibilitats terapèutiques o la seva longevitat. I sabeu... res arriba a tu per pura casualitat. També vaig descobrir en el procés de la busqueda, les seves múltiples funcions. La generositat amb que s'ofereix a les necessitats dels homes i dels animals. Les dimensions inimaginables que pot assolir. El fet que en el seu interior poden cohabitar éssers vius i esperits dels avantpassats. Pot ser van ser aquest qui me'l van fer arribar. Qui sab?...Vaig descobrir també que té una fruita anomenada “malambe” en la llengua xi-Nyungwe de Tete, bastant consumida en aquella regió sobretot en temps d'escassetat d'aliments. Vaig saber que a Madagascar, per exemple, s'ha convertit en l'arbre d'elecció com a símbol de la nació. Que al Senegal el veneren molt més del que veneren a un dirigent polític elegit pel poble. Vaig descobrir tot un repertori inacabable de faules i mites, i amb aquest conte tan bell, que ara us explicaré, vaig recordar la pregunta eterna, és a dir, “si estem davant un conte destinat als més joves o als més vells?”. Aquest conte materialitza el que és la vocació dels contes de tradició oral, que és de deixar un llegat, primer cultural, i segon l'aprenentatge de les coses de la vida, incloent, òbviament, l'amor. La lectura d'aquest conte constitueix també un acte d'aprenentatge, ja que hi ha una deliberada intenció de transmetre coneixements sobre l'arbre més gran que existeix a l'Àfrica, un arbre que decora les històries dels llibres, que sustenta mites i desenvolupa creences. De manera que podem concloure que

un arbre amb tots aquests mèrits no li pot faltar res per posseir la capacitat d'estimar. La meua profunda esperança és que aquest conte arribi, sobretot, a qui vulgui arribar.
Moltes gràcies.

EL GRAN BAOBAB

“... Un dia un conill va anar de passeig per la gran sabana, saltant entre els camps i gaudint de l'aire del matí, de sobte es va aixecar el pare Sol i va arribar la calor. El conill va buscar com boig l'ombra d'un arbre per descansar, davant seu va veure un baobab.

EL conill es va acostar davant el gran arbre i li va dir: si us plau, presta'm la teua ombra. Aquest amb gust, li va prestar la seva ombra. Gràcies baobab! va dir el conill, la teua ombra és molt refrescant. Però el conill, que era molt entremaliat, va riure i li va dir: si..., la teua ombra està molt bé, però i la música del teu fullatge...?, Estic segur que ha de ser una cacofonia horrible. Com es pot atrevir aquest petit ésser a dubtar de lo bonica que és la música del meu fullatge. ¡¡¡¡, va pensar el baobab, li demostraré el contrari!. I el baobab va començar a fer tremolar les seves fulles i, de sobte, es va començar a escoltar la música més bonica del món.

I el conill va dir: gràcies baobab!, La teua música és espectacular, però i aquesta fruita...? estic segur que aquesta fruita ha de ser una bossa d'aigua tèbia res més. I el baobab va tornar a pensar, com es pot atrevir aquest petit ser a dubtar de lo rica que és la meua fruita. Li demostraré el contrari!. Llavors va deixar caure la seva fruita i el conill va començar a assaborir-la.

La teua fruita és deliciosa, baobab, moltíssimes gràcies. Però i el teu cor...? Segur que el teu cor ha de ser dur com una pedra. En aquest moment el baobab va voler ensenyar el seu cor al conill per demostrar que no era de pedra, però li va entrar por d'ensenyar el seu cor a algú que no coneixia. El baobab no s'atrevia, però de sobte, la curiositat va ser més forta i va començar a obrir el seu cor. Al cor del baobab es van descobrir i milers de tresors van aparèixer: pedres precioses, or, joies, plata, teles fines...

¡¡Gràcies baobab! va dir el conill. Tu ets l'ésser més generós que mai he conegut, i va entrar poc a poc en el cor del baobab, i prenent molts dels tresors que havien allà, va tornar a casa, i li va donar tot a la seva dona, que sense pensar va sortir a presumir-los amb les seves amigues el que li havia regalat el seu marit. Però hi havia una amiga que

no es va alegrar de veure a la conilla amb totes aquestes joies: era la hiena envejosa... Aquesta va anar amb el seu marit i li va explicar tot el succeït.

El marit hiena, veient la seva dona morta d'enveja, va anar a veure el conill per preguntar com havia aconseguit els tresors que tenia la seva dona, i així poder donar també ell, els mateixos a la seva dona. El conill, innocentment, li va explicar tot: lo de l'ombra, això del fullatge, el de la fruita i el cor. Fou així, com el marit hiena va anar a veure el baobab, aquest, recordant de com s'havia sentit amb el conill, va fer el mateix: va prestar la seva ombra, va moure les fulles, va lliurar la seva fruita i va obrir el seu cor, on hi havia milers de tresors.

El marit hiena, veient tanta riquesa, va voler emportar-s-ho tot començant a esgarrapar i a ferir molt greument el cor del baobab. Aquest no entenia res, dolgut i mal ferit va tancar el seu cor, i la hiena es va quedar fora sense poder agafar res dels tresors. Des de llavors, la hiena busca en les entranyes dels animals morts allò que no va poder aconseguir en el cor del baobab.

Díuen... que el baobab mai més va tornar a obrir el seu cor a ningú, perquè té una gran ferida i tem que el tornin a fer mal.

Díuent... que el cor de l'ésser humà és molt semblant al cor del baobab, tanca milers i milers de tresors però per què és tan poc el que s'obre...?. De quina hiena se'n recorda...?.

Aquesta moralitat em va semblar bonica. No tanquis el teu cor a la vida, que en paraules de Shakespeare "És dues vegades beneït: beneeix el que el dóna i al que el rep". No acumulis ressentiment, la vida és la més meravellosa experiència per gaudir, si vols créixer utilitza tots els sentits, perdona i oblida. El perdó t'allibera dels lligams que t'atrapen en el passat, fent emmalaltir la teva ànima i danyen el teu cos, portant-te a volar en llibertat. Quan perdones reforces el pont pel qual algun dia hauràs de passar. Tots requerim alguna vegada del perdó, i quan tens l'amor de perdonar, la màgia de vida que aquest produeix, t'atrau milers de benediccions. El perdonar, és ser gran espiritualment, t'allibera de la càrrega del ressentiment. L'absència del perdo li talla les ales a la teva vida, li treu força a la teva ànima perquè aixequi vol, neutralitza els dons que l'univers té per a tu: mentre no tinguis l'amor de perdonar, l'odi estarà danyant el teu esperit. Quan tinguis la humilitat de declarar al cel que perdones, sentiràs una pau interior sorprenent, que et portarà a viure en harmonia amb l'univers.

Els temps difícils han ajudat a fer-me comprendre millor l'infinítament rica i meravellosa que és la vida i que moltes coses que ens preocupen no tenen la més mínima importància". Karen Blixen

Fitxa Tècnica del BAOBAB

Nom científic o llatí: *Adansonia digitata L.*

– Nom comú o vulgar: Baobab, Arbre ampolla.

– Família: *Bombaceae*.

Origen: Centre d'Àfrica, amb àmplia distribució pel continent.

– Alçada: supera els 20 metres. El diàmetre del tronc pot superar els 7 metres.

– Substrat: agrada de sòls calcaris, alcalins o neutres (o lleument àcids); més aviat secs, contingut en nutrients mitjà, pobres en fosfats.

– Multiplicació: llavors o esqueixos.

– El baobab està considerat a l'Àfrica com a arbre sagrat i símbol del Senegal.

– Creixement lent els primers anys.

– Port: ample i obert a la copa, amb un enorme tronc rabassut d'escorça llisa de color gris.

– Fulles caduques a l'estació seca.

– Floreix a l'estiu.

– Les fulles del baobab es consumeixen cuites i serveixen també de pastura per al bestiar.

– La polpa dels fruits s'utilitza per a l'elaboració de begudes riques en vitamines B1 i C. Els brots tendres i les arrels dels exemplars joves es mengen com si fossin espàrrecs.

– L'escorça té propietats febrífugues.

– Es pot conrear en test i com bonsai.

EL XACAL I L'ERIÇÓ

Conte kamishibai – Sàhara

El xacal i l'eriçó ' és un conte tradicional del Sàhara. Fa molt temps els habitants del Sàhara vivien feliços en terres properes al mar, on passaven rius i on hi havia una gran quantitat d'animals i plantes. A la nit, després d'un llarg dia de treball, s'explicaven contes. L'eriçó és protagonista de molts d'aquests contes i és el més intel·ligent de tots els animals. El xacal és també un altre dels personatges comuns i sol esser astut i lladregot. Els habitants del Sàhara varen haver d'abandonar les terres on vivien i marxar al desert degut a una guerra. Allà és molt difícil de viure perquè quasi no hi ha aigua i fa molt calor a l'estiu i molt fred a l'hivern. Tot i aquestes condicions tant dures, els refugiats sahrauís treballen cada dia en aquelles terres i continuen explicant-se contes sota la lluna.

Fa molts, molts anys, fa tants anys com grans de sorra hi ha al desert, vivia en un oasis del Sàhara un eriçó que es deia Abdel. L'Abdel era un bon pagès i sempre estava treballant: plantava les llavors, llaurava la terra, la regava i finalment recollia la collita. Així dia rera dia, estació rera estació ...

Passaven els anys tranquils, fins que un dia va arribar Mohamed, un xacal malvat que mentre treia el seu enorme pit i els seus ferotges ullals li va dir:

Eriçó, Aquestes terres són totes MEEEEEVES;

Tot el que en elles creix és MEEEEU;

I encara que no era veritat , l'Abdel no va poder dir res, perquè era un eriçó petit i amb poques punxes.

LES MENTIDES DE L'ARANYA

Costa d'Ivori

Fa molt de temps, el rei tenia una filla que es deia Hama, i per provar el nivell d'intel·ligència i civilització de la seva societat, i també per trobar-li un marit que fos prou intel·ligent i noble, va fer saber al poble que donaria la mà de la seva filla a aquell que endevinés el seu nom.

L'Aranya, de posició humil, va enginyar-se un stratagema per poder accedir a la cort del rei. Va anar a la selva i va buscar plomes d'ocell, branques i fulles i es va construir unes ales per poder volar.

Volant, va entrar a palau i es va posar en una branca de l'Arbre de les Paraules que es troba al bell mig del pati de palau. L'esposa del Rei, que en aquell moment passejava pel pati, va veure aquell ocell tan estrany i va cridar la seva filla:

- Hama, Hama!, Corre, surt! Mira quin ocell més estrany que hi ha en aquesta branca de l'Arbre de les Paraules!

- On! On és? -va preguntar la filla mentre sortia de la seva cambra. En sentir això, l'Aranya va aixecar el vol. Ja sabia què volia. Ara podria casar-se amb la filla del Rei i entrar a formar part de la reialesa.

Arribant al poble, l'Aranya va agafar el seu tam-tam, va reunir uns quants joves i tocant amb força i bon ritme varen anar en comitiva fins al palau reial cantant tan fort com podia el nom de la filla del Rei.

Com que el Rei havia donat la seva paraula, va haver de consentir el casament de la seva filla amb l'Aranya i es varen celebrar les noces. La festa va durar una setmana i els balls i les cançons no varen parar en tot el temps.

Un cop casats, l'Aranya i la seva esposa varen anar a viure a la seva casa conjugal, i al cap de nou mesos varen tenir el primer fill.

El temps va anar passant i el fill anava creixent. Un capvespre l'Aranya estava assegut al portal de casa i el seu fill jugava amb unes pedretes prop del seu pare. De sobte, l'Aranya va començar a cantar una cançó que revelava el secret de la seva trampa per descobrir el nom de la seva esposa, i el fill, que ho va sentir, va anar a explicar-ho a la seva mare.

La filla del Rei es va enfadar molt.

- Així que vas utilitzar una trampa vulgar per saber el meu nom! -va dir-li la seva esposa- no ens mereixes ni a mi ni al meu fill. Agafo tot seguit les meves coses i me'n torno a casa del meu pare!

Dit això, la dona va anar a la cambra a recollir les seves coses. Un cop les va tenir preparades; aleshores, va deixar el farcell a terra i va anar a la cambra del seu fill, l'Aranya va entrar a la cambra de la seva dona i, d'amagat, va ficar-li uns quants ous dins del farcell. Quan ho va tenir tot preparat va agafar el seu fill de la mà i els dos farcells i, sense esperar més, va anar a casa del seu pare. L'Aranya els va acompanyar, i quan van arribar davant del Rei, abans que la dona pogués dir res, l'Aranya va dir:

- Pare i Rei meu, la teva filla em desobeeix! Jo crio pollastres i ella em roba els ous i els trenca, i jo em quedo sense pollets per poder honrar els avantpassats. - Això no és cert!- va replicar Hama enfadada.

- No sóc pas jo qui diu mentides -va dir l'Aranya amb un somriure irònic -sinó digues-li que t'ensenyi el farcell.

El rei, en veure els ous trencats dins el farcell de la filla, es va enfadar molt amb ella i li va dir:

- Filla, t'has comportat malament, no tens motiu per deixar el teu marit, així que, agafa les teves coses i torna amb ell cap a casa.

Al cap de pocs dies l'Aranya va tornar a cantar la cançó en un moment en què tant Hama com el seu fill la podien sentir. Hama, enfadada, sense dir ni paraula al seu marit, va preparar el farcell amb les seves coses; però mentre preparava el del seu fill, l'Aranya va anar corrents al camp i va collir nyams i, d'amagat, els va ficar dins el farcell de la seva dona. Quan Hama i el seu fill varen marxar cap a casa del seu pare, l'Aranya també els va acompanyar, i igual que l'altra vegada, abans que Hama pogués dir res al seu pare, l'Aranya va parlar:

- Pare i Rei meu, la teva filla Hama sempre es queixa que no li dono prou menjar i, tot i que és abundant i variat el que disposa per cuinar, ella, insatisfeta, cull els nyams abans de madurar. Jo li he dit que això no està bé, però ella, en comptes de reconèixer-ho i obeir-me, s'ha enfadat i aquí ens tens.

Llavors l'Aranya va agafar el farcell de la seva esposa i en va treure els nyams verds que hi havia ficat, i els va mostrar al rei.

El rei, un cop més, va reprovar la seva filla i li va dir:

- Hama, t'has comportat malament, no tens motiu per deixar el teu marit, així que agafa de nou les teves coses i torna amb ell cap a casa.

Al cap de pocs dies, l'Aranya ja tornava a cantar la seva trampa davant de Hama i el seu fill, i una vegada més, Hama va fer els farcells per marxar de casa. Com les altres vegades, quan van ser davant del rei, l'Aranya va parlar abans que Hama pogués dir res:

-He donat a la teva filla molts atuells de cuina i ella els ha anat trencant tots per manca de cura. Avui s'ha queixat que ja no li quedaven cassoles i jo li he dit que havia de parar compte de no trencar-les, i ella s'ha enfadat tant que ha agafat tots els meus objectes de valor i aquí ens tens. Si no em creus digues a la teva filla que et mostri el seu farcell.

- Això és tot mentida! -va dir Hama abans que el seu pare digues res- L'Aranya, el meu marit, és un veritable mentider. Ell és qui cada vegada ha anat ficant dins el farcell primer els ous i després els nyams verds, per tal de fer-me quedar com una mentidera al teu davant, però aquesta vegada, abans de sortir de la cambra he mirat dins el farcell i n'he tret tots els objectes de valor que ell hi havia ficat per enganyar-te.

L'Aranya, en sentir això, es va escapar corrents per tal de no fer el ridícul en descobrir-se les seves mentides. El rei, en veure-ho, va accedir que Hama i el seu fill es quedessin amb ell. L'Aranya no sabia que mai res es pot fonamentar sobre una mentida, perquè tard o d'hora surt a la llum i tot s'ensorra.

Lluís Piñot (català que ha viscut temporades a Costa d'Ivori i ha fet reculls de folklore i rondalles

SIMBA, SUMBA I LA FILLA DEL SOL I DE LA LLUNA Costa d'Ibòri

Hi havia una vegada un noi molt ben plantat que es deia Simba Sumba. Un dia, el seu pare el va cridar per dir-li que ja tenia edat per casar-se. I el noi li va dir:

- No em puc casar amb una noia de la tribu, només em puc casar amb la filla del Sol i de la Lluna – va respondre Simba Sumba.

Com que Simba Sumba estava enamorat de la filla del Sol i de la Lluna va escriure al Sol per demanar-li la mà de la seva filla. Però quan la va tenir escrita no sabia com fer-la arribar al Sol. Aleshores va anar al bosc a veure el cérvol i li va dir:

- Tu que corres tant de pressa, que duries aquesta carta al Sol?
- Em sap greu però no puc arribar al cel, jo només corro per terra – li va contestar el cérvol.

Després va anar a veure el falcó.

- Em sap greu, jo puc volar molt alt, però no puc arribar fins el Sol – va dir el falcó.

Una granota que va sentir el que demanava el noi li va dir:

- No t'amoïnis, ja la hi duré jo

La granota, que vivia dins d'un pou, sabia que les serventes del Sol hi anaven a buscar aigua. Va esperar que hi anessin i quan hi van arribar, es va ficar en una de les seves gerres. Un cop a casa del Sol i la Lluna, va deixar la carta a la cambra de la seva filla.

Quan el Sol va llegir la carta, va encarregar que fessin saber a Simba Sumba que només li concediria la mà de la seva filla si ell mateix l'anava a buscar a casa seva.

Quan Simba Sumba va saber la resposta del Sol va exclamar:

- Però si jo no puc arribar fins allà dalt
- No t'amoïnis- li va dir la granota- jo t'ajudaré.

Aleshores, la granota es va tornar a amagar dins el pou, es va posar dins la gerra d'una de les serventes i va arribar fins a la cambra de la filla del Sol i de la Lluna. La noia, que dormia, no es va adonar que la granota li havia posat unes fulles damunt les parpelles. Aquestes fulles eren invisibles i quan quedaven col·locades sobre els ulls impedien de veure-hi a qui les portava. L'endemà, quan la noia es va despertar va cridar:

- Auxili, no hi veig, m'he quedat cega !

El Sol i la Lluna van anar a buscar un bruixot perquè salvés la noia. El bruixot els va dir:

- Hi ha un noi de la Terra que està molt enamorat de la vostra filla. Si la voleu salvar, l'heu d'enviar a la Terra.

El Sol manà a una aranya que teixís una teranyina molt forta fins a la Terra perquè la seva filla pogués baixar suaument el llarg pendent de camí que hi havia.

Mentrestant, la granota havia tornat a la Terra amagada en un dels cànners de les serventes i havia anunciat la notícia a Simba Sumba.

L'endemà, quan la filla del Sol i la Lluna va arribar, la granota li va treure de seguida les fulles sense que se n'adonés.

- Ja hi veig! - va exclamar la noia.

La primera cosa que va veure va ser la granota, i es va espantar una mica perquè mai no havia vist un animal com aquell.

- No t'espantis -li va dir la granota -, t'acompanyaré fins al teu futur espòs.

Quan va veure arribar la filla del Sol i de la Lluna, Simba Sumba no s'ho podia creure. La noia de seguida se'n va enamorar i les noces es van celebrar amb gran alegria.

Simba Sumba i la seva esposa van ser molt feliços, i van menjar molts anissos.

LA HIENA I LA LLEBRE Recull de contes africans.

Associació de dones subsaharianes Yagaru

Hi havia una vegada una hiena i una llebre que vivien al mateix bosc. La hiena s'alimentava de carn i la llebre, de fruites i verdures.

Vet aquí que un dia la llebre i la hiena es van trobar, i la llebre li va preguntar:

- Hiena, qui té més bona salut, tu o jo ?
- Sens dubte, qui té més bona salut sóc jo!
- Això ho hauràs de demostrar! - Va dir la llebre.
- Doncs ho farem així: avui al vespre ens pesarem i qui pesi més de totes dues serà la guanyadora i qui tindrà més bona salut.

La hiena, per poder menjar molt i intentar pesar més, havia de córrer darrere els animals per caçar-los. Corria i corria i quasi tots fugien d'ella, i no en podia atrapar cap.

Al cap d'una estona, quan va veure que no en podia atrapar cap , va decidir menjar-se les restes de carn d'una setmana abans que va trobar al mig d'un prat. Després de menjar-se-les, li va venir un mal de panxa terrible i es va començar a trobar molt malament.

En canvi, la llebre anava caminant tranquil·lament pel bosc buscant fruits quan, de sobte, va veure un arbre amb una gran ombra. Es va parar sota de l'ombra i es va estirar.

- Quina ombra més fresca i més bona! - Va exclamar la llebre.
- I això que no has provat els meus fruits! – va respondre l'arbre.

La llebre , sorpresa, es va aixecar ràpidament de sota l'ombra i va dir tota espantada:

- Qui acaba de dir això?
- He estat jo , l'arbre del qual has aprofitat l'ombra.

La llebre estava tota trasbalsada, no sabia què dir, i l'arbre va continuar:

- Vull que tastis els meus fruits i veuràs que són els fruits més saludables que puguis trobar en tot el bosc, i t'asseguro que pesaràs més que la hiena.
- D'acord – va dir la llebre molt contenta pel que havia trobat.
- A més a més, et diré un secret! - Va dir l'arbre
- I quin és aquest secret? - Va preguntar la llebre
- Si tu em dius “obre't”, jo m'obriré, i si em dius “tanca't” , jo em tancaré.
- -Doncs... Obre't! - Va dir la llebre, i a continuació va obrir uns ulls com taronges.

El tronc de l'arbre es va obrir. Era un espai molt gran i ple de tot tipus de fruita tropical-

La llebre es va ben atipar i va ordenar a l'arbre que es tanqués.

Quan es va fer fosc va tornar i ella i la hiena es van pesar, i quan la hiena va veure que la llebre pesava més, la va obligar que li digués d'on treia el menjar.

La llebre li va haver de dir i la hiena immediatament va anar corrents cap a l'arbre. Com que tenia molta gana perquè no havia pogut trobar res per menjar, va ordenar a l'arbre:

- Obre't!

I hi va ficar el cap per menjar. Com que no volia que ningú la molestés, va demanar a l'arbre que es tanqués, però es va descuidar d'acabar d'entrar i l'arbre se li va tancar al mig del cap i la va deixar amb el cap ben pelat!

Com que li feia molta vergonya anar amb el cap pelat, es va posar bé els cabells com va poder.

La hiena sabia que una velleta que vivia molt a prop tenia animals domèstics i va pensar què podia fer per poder-los-hi prendre. Pensant, pensant se li va ocórrer que li demanaria si li podia tallar els cabells, que ja tenia mig arrencats, per després donar-li la culpa de la seva calvície i demanar-li que cada dia li donés animals per menjar-se'ls per pagar aquesta culpa.

La hiena va anar a casa de la velleta i li va dir :

- Si et plau, que em podries ajudar a tallar els cabells?

La pobre velleta, quan va començar a tallar-li els cabells, se'n va quedar amb un grapat a les mans, i la hiena va fer veure que s'enfadava molt i molt, i li va dir:

- Estic molt enfadada i ara, com a càstig, m'hauràs de donar cada dia un dels teus animals per menjar!

I així van anar passant els dies: la hiena anava a casa de la velleta quan es feia fosc i agafava una gallina, l'endemà un xai... i així s'atipava sense haver-s'hi d'esforçar gaire ni de córrer darrere cap animal.

Però, un dia va passar per allà un lleó i, quan va veure la velleta tan prima i sense gaire salut, li va demanar:

- Pobre dona, que em podries dir per què estàs tan fràgil i tan prima?

La velleta li va explicar què li havia passat amb la hiena i el lleó es va enfadar molt i molt, i va decidir que aquella mateixa nit es disfressaria de xai i esperaria que la hiena el vingués a buscar.

I així és com va anar la nit: va arribar la hiena i va anar a buscar un xai. Com que en va veure un de més gros que els altres, va decidir que s'emportaria aquell. Quan va ser un tros lluny, el lleó es va treure la disfressa i patapam!, va saltar a sobre la hiena. La hiena estava ben espantada i tremolava de por. El lleó li va exigir:

- No vull que vagis a buscar més animals a casa de la dona vella. Si ho fas, t'asseguro que te'n penediràs.

La hiena va aprendre que no podia ser tan mandrosa ni enganyar la gent i sempre més va buscar-se el menjar tota sola sense molestar a ningú més.